

Curierul Adventist

MAI 2019: CREȘTERE SAU PLATOU SPIRITUAL? + CHEIA SALVĂRII DE SUFLETE
+ PRIZONIERII UNUI STIL DE VIAȚĂ + PRIN FOC ȘI APĂ, UN NOU ÎNCEPUT
+ LUCRAREA VINDECĂTOARE DE SUFLEA A DOMNULUI HRISTOS + ÎNTRUPAREA
LUI ISUS HRISTOS ȘI PĂCATUL ÎN HRISTOLOGIA LUI ELLEN G. WHITE

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

ADEVĂR PENTRU ASTĂZI

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

INTĂLNIREA DE CORTURI A CONFERINȚEI MOLDOVA

**18-21
IULIE
2019**
COȘNA, JUD. SUCEAVA

Prima adunare de corturi a adventiștilor, Wright, Michigan - 1868

Întâlnirile de corturi au fost pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea evenimente de mare importanță, acestea contribuind atât la răspândirea adevărului cât și la formarea și organizarea noii biserici. Din cauza distanțelor mari, credincioșilor din diferite denominațiuni prezente în America le era imposibil să se adune frecvent împreună, motiv pentru care, la începutul anilor 1800 apar primele întâlniri de tabără, organizate mai întâi de prezbiterieni, metodști iar mai târziu de mileriti și adventiști de ziua a șaptea. Departe de zgomotul orașelor, ferți de tentațiile și preocupările vremelnice, credincioșii căutau adesea părăsirea prin închinare și predicare înconjurați de frumusețile creației lui Dumnezeu.

Adventiștii de ziua a șaptea au folosit întâlnirile de corturi cu scop evanghelistic, acestea devenind în scurt timp un mijloc de reînviare spirituală pentru copiii lui Dumnezeu. Adesea distanțele parcuse pentru a participa la asemenea întâlniri presupuneau călătorii de câteva zile în condiții vitrege și uneori cu riscuri considerabile, dar în urma acestor întâlniri sământa adevărului începea să aducă rod bogat în inimile ascultătorilor, fiind înființate biserici și misiuni noi.

Organizatorii pun la dispoziția participanților locuri de campare și utilități, aceștia îngrijindu-se de corturi și hrană pe perioada întâlnirii.

Sesiunea Conferinței Generale din 1868 care s-a desfășurat la Battle Creek, Michigan, a încurajat practica adunărilor de tabără, acestea devenind în scurt timp ocazii binecuvântate de predicare și înviare spirituală pentru așteptătorii revenirii lui Hristos. În septembrie 1868, s-a ținut prima adunare de corturi în statul Michigan, în orașul Wright. Această adunare, s-a dovedit a fi o atât de mare binecuvântare pentru cei care au participat, încât anii următori frații au fost martori la înființarea de adunări anuale de tabără cu program regulat pentru conferințele statului Michigan. Prezența fratelui și a soarei White era mereu solicitată,

astfel, în anii care au urmat, ei și-au petrecut în mare măsură lunile de vară la aceste adunări anuale. Ellen White a încurajat adesea organizarea unor asemenea întâlniri de corturi, în unele ocazii ajutând personal alături de soțul ei la organizarea întâlnirilor și la pregătirea campusului.

La aproape 180 de ani de la nașterea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, constatăm că în

pofta progresului tehnologic și a înmulțirii canalelor de comunicare, există tot mai multe dovezi ale instrăinării dintre oameni, uneori chiar sub pretextul informării sau al socializării. Biserica nu este scutită de acest curent, el făcându-și simțită prezența chiar și în rândurile celor ce mărturisesc iminența revenirii lui Hristos.

Comitetul Conferinței Moldova adresează tuturor credincioșilor din cele opt județe ale Conferinței, dar și prietenilor de adevăr ai acestora, invitația de a participa la întâlnirea de tabără organizată la Centrul de Tineret Coșna, jud. Suceava în perioada 18-21 iulie 2019.

La poalele Călimanilor, într-un cadru natural de excepție vom zăbovi la picioarele Mântuitorului pentru a primi cuvintele dătătoare de viață și pentru a ne reînnoși în vederea slujirii semenilor și a grăbirii revenirii lui Hristos. Cuvântul Domnului va fi rostit de invitații speciali ai evenimentului, pastorii Marius Munteanu, Laurențiu Ionescu și Grig Leordean, iar participanții vor putea alege din diversele activități spirituale și recreative puse la dispoziție de organizatori. Programul va culmina în Sabat dimineață cu o ocazie de botez, iar seara se va încheia cu Sfânta Cină.

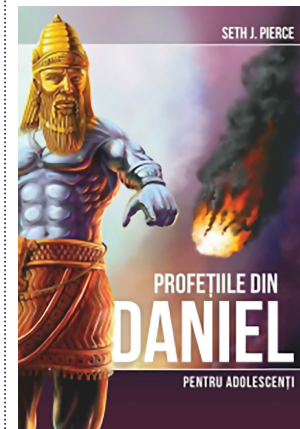
Informații detaliate despre această întâlnire puteți obține de la pastorii locali sau de la administratorii Conferinței Moldova. Vă așteptăm cu drag! ■

Comitetul Conferinței Moldova

Întâlnirea de corturi de la Moss, Norvegia din iunie 1887 s-a bucurat de participarea mai multor pionieri ai bisericii printre care și Ellen G. White (a treia din partea dreaptă)

DIN OFERTA DE CARTE A EDITURII VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE PENTRU COPII:

Anul XCVI, MAI 2019. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pirlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

MESAJ CĂTRE BISERICĂ¹

Salutări celor peste 21 de milioane de membri din toată lumea ai familiei Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, aflați în peste 200 de țări! Mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare dintre voi și vreau să vă încurajez, indiferent unde vă aflați, să fiți membri activi în biserica locală și să vă faceți prieteni, căutând cu amabilitate să-i conduceți la Domnul Isus, la iubirea Sa și la adevărul Său. El este Cel ce v-a chemat și tot El vă va înzestra cu darurile necesare, în timp ce petreceți timp cu El în rugăciune și în studierea Cuvântului Său.

Cel puțin de două ori pe an, membrii Comitetului Executiv al Conferinței Generale se adună pentru a discuta problemele spirituale și administrative importante legate de lucrarea bisericii noastre la nivel mondial. Comitetul Executiv este compus din conducători ai bisericii, profesori, pastori și membri laici din cele 13 diviziuni ale câmpului mondial, Uniunea Orientul Mijlociu și Africa de Nord (MENA) și câmpurile atașate Conferinței Generale. Întregul Comitet Executiv se întâlnește în cadrul Consiliului Anual, care are loc în luna octombrie a fiecărui an. O întâlnire mai restrânsă se desfășoară în aprilie – Comitetul de primăvară, unde ne concentrăm în special asupra finanțelor bisericii, precum și asupra altor aspecte legate de acest domeniu. În plus, ne luăm timp să stăruim asupra temelor spirituale importante, în special în timpul devoționalului comun de dimineață.

După Comitetul de primăvară din acest an (9 și 10 aprilie), la sediul Conferinței Generale se va desfășura o întâlnire importantă pe tema: *Situația serviciului militar în Conferința Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – combatanți, necombatanți, contestatari din motive de conștiință*. În cadrul acestei conferințe, conducători ai bisericii din întreaga lume, împreună cu directorii lucrării de capelanie de la nivelul Uniunilor și Diviziunilor, ai departamentelor de Relații Publice, Libertate Religioasă și Tineret, vor analiza poziția Bisericii Adventiste față de serviciul militar.

Problema serviciului militar a apărut încă de la începutul existenței Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ca și în alte situații dificile, pionierii noștri au studiat acest subiect apelând la Biblie drept ghid și au concluzionat că poziția cea mai consecventă principiilor biblice este cea de necombatant (refuzul de a purta armă). (...)

Știm că în anumite țări, a fi necombatant nu este o opțiune disponibilă, iar adventiștii sunt obligați să se înroleze în serviciul militar al țării lor. Chiar și în aceste cazuri, tinerii adventiști sunt încurajați să găsească modalități de a rămâne credincioși lui Dumnezeu în timp ce își servesc țara.

Ca adventiști de ziua a șaptea, păstrăm o mărturie istorică în favoarea păcii și a poziției de necombatant de-a lungul tuturor celor 151 de ani de existență denominațională.

Încă o dată, frați și surori în Domnul, vă mulțumesc pentru că sunteți parte a familiei adventiste mondiale. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă încurajeze în timp ce căutați să fiți o binecuvântare pentru alții prin Duhul Său. Isus vine, cred eu, foarte curând! Să facem tot ce ne stă în putință pentru a ajunge la cei care încă nu-L cunosc sau nu cred în Isus ca Mântuitor al lor. Maranatha! ■

¹ sursa: *Adventist Review*, 5 aprilie 2019.

CUPRINS

- 3 Editorial**
Ted Wilson
Mesaj către biserică
- 4 Spiritual**
Ted Wilson
Adevăr pentru astăzi
- 7 Spiritual**
Emilian Niculescu
Masă în pustie
- 10 La odihnă**
Dumitru Popa
- 12 Predică**
Gabriel Dincă
Creștere sau platou spiritual?
- 15 Știri**
Farkas Győző
Rugăciunea
– cheia salvării de suferință
- 16 Sănătate**
Costin Dinu
Prizonierii unui stil de viață
- 19 ASUP**
George Aroiu
Prin foc și apă, un nou început
- 20 Psihologie creștină**
Liviu Văduva
O introducere în lucrarea vindecătoare de suflet a Domnului Hristos
- 22 Știri**
Szász Ernest
Slavă și glorie lui Dumnezeu!
- 24 Doctrină**
Zoltán Szallós
Întruparea lui Isus Hristos și păcatul în hristologia lui Ellen G. White (1)
- 26 Apologie**
Ștefan Radu
Nicio altă greutate (2)
- 28 Teologie**
Florin Lăiu
Dezvoltarea noii hristologii
- 30 La odihnă**
Constantin Bratosin
- 31 Pagina copiilor**
Alina Chirileanu
Din Cuvântul Domnului

Diagrama profetică realizată, în 1842, de Charles Fitch și Apollon Hale și publicată de Joshua V. Himes (Vezi <https://www.ministrymagazine.org/archive/1942/05/historical-data-on-1843-chart>.)

ADEVĂR PENTRU ASTĂZI

În Buffalo, New York, se dezlănțuise o furtună înfricoșătoare. Situat în partea de nord-est a lacului Erie, orașul nu simțise niciodată un vânt atât de puternic ca în acele zile de început de octombrie 1844.¹

Dar, în ciuda vremii nefaste, mulțimile au venit să-l asculte pe Charles Fitch, care explica de ce Isus urma să revină foarte curând.

Cu ajutorul unei diagrame profetice pe care o proiectase cu câțiva ani în urmă, Fitch și-a ghidat ascultătorii prin profețiile lui Daniel și Apocalipsa, arătându-le pe rând fiarele și explicând cum a fost împlinită profeția întocmai.

Fitch, un predicator educat, lucrase împreună cu renumitul evanghelist Charles G. Finney. De asemenea, păstorise câteva biserici din New England, inclusiv biserica de congregație de la Marlboro din Boston.

Cunoscut ca aboliționist, Fitch scrisese în 1837 o broșură intitulată *Slaveholding Weighed in Balance of Truth, and Its Comparative Guilt Illustrated (Sclavia, cântărită în balanța adevărului și a culpei similare)*. Încercând să descrie ororile sclaviei, Fitch mărturisea: „Răul are o magnitudine pe care puterile mele nu o pot descrie; iar vinovăția, o întunecime care nu poate fi niciodată pictată, decât poate de un creion înmuiaț în întunericul dens al unei gropi fără fund.”²

Un interes deosebit

În timp ce Fitch se afla la Boston, cineva i-a oferit o copie a prelegerilor lui William Miller, intitulată *Dovezi din Scriptură și din istorie pentru a doua venire a lui Hristos*.³ Fitch a studiat pe nerăsuflăte prelegerile, afirmând într-o scrisoare de-a sa către Miller: „Am simțit un interes copleșitor, pe care nu l-am mai simțit pentru nicio altă carte în afară de Biblie”⁴.

La biserica sa, Fitch a predicat despre a doua venire, stărnind un interes profund în rândul enoriașilor săi. Trei zile mai târziu a prezentat subiectul colegilor din cadrul asociației de slujire din Boston. Așteptându-se la o primire călduroasă, Fitch a adus cu el 12 exemplare ale dovezilor lui Miller, pentru a le oferi mai departe.

Din păcate, reacția colegilor lui a fost atât de negativă și a fost însoțită de „o așa ridiculare și

de un așa dispreț, că un timp [Fitch] și-a pierdut încrederea [în mesajul advent] și a revenit la vechile sale convingeri.”⁵

Viziuni cu privire la îndreptățirea prin credință

Deși Fitch s-a supus presiunii, el a continuat să studieze Biblia cu sârguință. În anul 1839, în timp ce păstorea Biserica Prezbiteriană din Newark, New Jersey, Fitch a scris *Viziuni cu privire la îndreptățirea prin credință*⁶, oferind declarația sa de credință și punând accentul pe sfințirea prin harul divin din Scriptură.

Cartea lui Fitch i-a făcut pe unii să-l eticheteze ca fiind „perfecționist”. A fost desemnat un comitet care să-l consilieze pe Fitch cu privire la opiniile sale, acest lucru rezultând într-o rezoluție de cenzură care declara părerea lui Fitch ca fiind o „eroare periculoasă” și îi cerea acestuia să înceteze predicarea pe acest subiect.

Respingând acuzațiile, Fitch a scris: „Pot spune celor din poporul lui Dumnezeu că nu au în viețile lor pe nimeni care să îi mântuiască de păcat; că nu contează cât trăiesc și că se pot strădui oricât de greu ca să afle calea vieții; că pot să se roage oricât de fierbinte și pot să se încreadă în Mântuitorul lor pentru împlinirea făgăduințelor cât de mult vor ei, dar sunt condamnați fără speranță să păcătuiască mai mult sau mai puțin împotriva Răscumpărătorului pe care îl iubesc, chiar și în ultima clipă a vieții lor; că toate strigătele lor după ajutor sunt zadarnice și că ele trebuie să fie, într-o anumită măsură, revoltate împotriva iubirii infinite, până când se zărește moartea monstruoasă pentru eliberarea lor?”⁷

Fitch era ferm. Nu îi mai era frică de ridiculare sau de cenzură. El avea convingerea că a fost chemat să predice „doctrina binecuvântată a îndreptățirii prin credința în Hristos”⁸ și în scurt timp s-a retras din Biserica Prezbiteriană din Newark.

Speranța adventă și îndreptățirea prin credință

În 1841, Josiah Litch, medic și predicator millerit, l-a îndemnat pe Fitch să reconsidere adevărul advent, precizând: „Ceea ce aveți nevoie este

MAI SUNT AS-
TĂZI RELEVANTE
PROFETIILE DIN
DANIEL ȘI APOCALIPSA
SAU AU RĂ-
MAS DOAR RELICVE
ALE TRECUTULUI?

doctrina celei de-a doua veniri, împreună cu doctrina îndreptăririi prin credință.”⁹

După ce a studiat și s-a rugat, Fitch a îmbrățișat pe deplin mesajul revenirii rapide a lui Hristos. El a devenit unul dintre cei mai respectați și iubiți predicatori milleriți, cunoscut pentru compasiunea sa față de oameni, preocuparea pentru mântuirea lor și studiul biblic aprofundat.

Până în 1843, Fitch înțelesese, din studiul capitolelor 14 și 18 din Apocalipsa, că Babilonul numit „căzut” nu includea doar Biserica Romano-Catolică, ci și bisericile protestante apostate. El a ținut o predică puternică – „Ieșiți din ea, poporul Meu”¹⁰ – și la scurt timp a și publicat-o. Mii de oameni au răspuns în urma acesteia, părăsind bisericile din copilărie și aderând la poporul care se baza pe Biblie și aștepta revenirea iminentă a lui Hristos.

Botezul din Lacul Erie

După predica lui Charles Fitch din acea zi greoasă din Buffalo, New York, inimile multora au fost convinse că acest om învață adevărurile biblice. Noii credincioși au cerut botezul și au fost botezați în Lacul Erie.

Vântul sufla cu putere, în timp ce Fitch se îndrepta spre casă cu hainele ude în urma botezului. Nu mersese foarte mult, când a întâlnit un alt grup de oameni care doreau să se boteze. Fitch s-a întors la lac și i-a botezat. Pornind din nou spre casă, Fitch a fost întâmpinat de un al treilea grup, care pleda să fie botezat. Deși înghețat din cauza vântului și a hainelor ude, Fitch s-a întors la lac și i-a botezat și pe ei.¹¹

În ciuda faptului că se simțea rău, Fitch a mers câteva mile a doua zi pentru o întâlnire. Din păcate, a făcut pneumonie și a murit pe 14 octombrie 1844, la vârsta de 39 de ani.¹²

Deși nu a trăit suficient de mult pentru a face parte din „mica turmă” care a devenit Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Charles Fitch a dat dovadă de un caracter puternic și de putere spirituală. El a predicat același mesaj ca și pionierii adventiști care au continuat să cerceteze Scripturile, ducând și altora lumina și, în cele din urmă, înființând Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. De fapt, Charles Fitch este unul dintre puținii oameni amintiți pe nume din grupul celor pe care Ellen White i-a văzut în cer.¹³

Basm sau realitate?

Mai credem noi astăzi mesajul biblic care a condus suflete sincere să „iasă din Babilon” și să

devină parte a rămășiței „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17)? Mai credem „cuvântul sigur al profeției” (2 Petru 1:19)? Mai sunt astăzi relevante profețiile din Daniel și Apocalipsa sau au rămas doar relicve ale trecutului?

Îmbrățișăm solia slujirii lui Hristos în sanctuarul ceresc? Încă mai credem că Dumnezeu nu este doar suficient de milos pentru a ne îndreptăți, ci este și suficient de puternic pentru a ne sfinți? Încă mai așteptăm cu nerăbdare „grăbind... ziua” (2 Petru 3:12) celei de-a doua veniri a lui Hristos? Este adevărul lui Dumnezeu, așa cum ne este el descoperit în Biblie, mai important decât opiniile altora?

Mă rog ca fiecare dintre noi să vedem că nu am urmat „niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, mărirea Lui” (2 Petru 1:16), să „ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10:23).

Maranatha! Isus vine curând! ■

CHARLES FITCH A DAT DOVADĂ DE UN CARACTER PUTERNIC ȘI DE PUTERE SPIRITUALĂ. ESTE UNUL DINTRE PUȚINII OAMENI AMINTIȚI PE NUME DIN GRUPUL CELOR PE CARE ELLEN WHITE I-A VĂZUT ÎN CER.

¹ “The ‘October Surprise’ of 1844”, www.buffalohistorygazette.net/2010/09/the-lake-erie-seiche-disaster-of-1844.html.

² Charles Fitch, *Slaveholding Weighed in the Balance of Truth, and Its Comparative Guilt Illustrated* (Boston: Isaac Knapp, 1837), p. 3, <https://ia802502.us.archive.org/28/items/AS-PC0001888700/ASPC0001888700.pdf>.

³ Available at <https://m.egwwritings.org/en/book/1321.13#13>.

⁴ Letter from Charles Fitch to William Miller, March 5, 1838, www.earlysda.com/miller/william-miller-biography-5.html.

⁵ LeRoy Edwin Froom, *The Prophetic Faith of Our Fathers* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1954, 1982), vol. 4, p. 534, m.egwwritings.org/en/book/1583.3109.

⁶ Available at m.egwwritings.org/en/book/1259.7#7.

⁷ Charles Fitch, “Letter to the Presbytery of Newark” (1840), p. 19, m.egwwritings.org/en/book/1014.95#95.

⁸ Charles Fitch, “Reasons for Withdrawing From the Newark Presbytery,” 1845, p. 1, play.google.com/store/books/details/Reasons_for_withdrawing_from_the_Newark_Presbytery?id=HocxBHexWocC&hl=en.

⁹ In Froom, p. 536.

¹⁰ Charles Fitch, “Come Out of Her My People” (Rochester, N.Y.: J. V. Himes, 1843), m.egwwritings.org/en/book/2006.2#0.

¹¹ Zezi Froom, p. 545.

¹² *Ibid.*

¹³ Ellen G. White, *Early Writings* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1882, 1945), p. 17.

Ted N.C. Wilson este președintele Bisericii Adventiste mondiale.

Mai multe articole și comentarii venite din partea biroului președintelui pot fi găsite pe Twitter: @pastortedwilson și pe Facebook: @Pastor Ted Wilson.

„MASĂ ÎN PUSTIE”

Pentru cel neavizat, pentru cel care citește Psalmul 78 doar ca pe o operă literară, întrebarea pare o imagine artistică interesantă, care alătură două contraste puternice, pe de o parte pustia, drept cadru (un loc lipsit de vegetație – nisip, stâncă și piatră – un relief lipsit de apă), iar pe de altă parte, „o masă pusă”. Să ne imaginăm o masă aranjată în pustie! Pe o față de masă imaculată s-a revărsat cornul abundenței!... Un meniu copios, care satură chiar și privirea, conținând tot ce-i trebuie omului pentru a-și satisface foamea și setea! Imaginea aceasta ar putea fi un subiect interesant chiar și pentru un pictor.

Întrebarea din acest psalm nu are nici scopul de a declanșa o dezbateră teologică pe o temă imaginară, constituirea unei mese rotunde pe un asemenea subiect, ci este un psalm istoric, o referire la un caz real, concret, din timpul Exodului. Călătoria de 40 de ani a poporului Israel din Egipt în Canaan a fost și a rămas un eveniment de referință atât pentru vremurile Vechiului Testament, cât și după aceea, până în prezent. Revelația divină dezvăluie în acest psalm întrebarea tainică, nerostită, care a răbufnit într-o vreme de criză majoră în inima poporului. Pentru a înțelege sensul și nuanțele întrebării, va trebui să ne întoarcem la vremurile Exodului.

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim și au ajuns în pustia Sin, care este între Elim și Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieșirea lor din țara Egiptului. Și toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit în pustia aceea împotriva lui Moise și Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: «Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.»” (Exodul 16:1-3)

Crizele nasc întrebări. Întrebările merg în toate direcțiile, mai ales ele urcă pe traseul liniilor de responsabilitate directă sau indirectă. Scala întrebărilor poate fi foarte largă, corespunzătoare stărilor sufletești care se declanșează, dar mai ales corespunzătoare solidității pilonilor credinței.

Da, crizele pot zgudui puternic infrastructura credinței. Sunt testați stâlpii certitudinilor. Crizele parcă tind să distorsioneze, să transforme semnele de exclamație („!”) ale declarațiilor de credință, în semne de întrebare („?”). „Dumnezeu știe!” în „Dumnezeu știe?”; „Dumnezeu îmi poartă de grijă!” în „Dumnezeu îmi poartă de grijă?” ș.a.m.d. Totuși există două tipuri de întrebări: întrebări de conștientizare, de clarificare și întrebările generate de îndoieli.

De pildă, spre comparație, avem cazul regelui Iosafat în preajma unui atac-surpriză din partea moabiților și a amoniților, redat în 2 Cronici 20. Cronicarul prezintă succint atât *stările sufletești* pe care le-a generat un asemenea pericol major, cât și *atitudinea, măsura reparatorie* luată imediat:

- *Spaimă* (starea sufletească) și *căutarea lui Dumnezeu* (măsura luată)
„În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul.” (2 Cronici 20:3)
- *lipsa puterii și a soluțiilor* (starea sufletească), dar *privirea este îndreptată spre Dumnezeu* (atitudinea)
„Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintea împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (v. 12)

Evident, criza aceasta a generat întrebări, dar ele sunt întrebări retorice, de clarificare, care au menirea de a conștientiza și de a întări convingerile despre Dumnezeu. Observăm mai ales trei probleme fundamentale care ar trebui clarificate în fața oricărei crize:

„Doamne, Dumnezeul părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpânești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare n-ai Tu în mână tăria și puterea, așa că nimeni nu Ți se poate împotrivi?” (v. 6)

1. cine este Dumnezeu;
2. care este aria autorității, a stăpânirii Sale (există vreun domeniu care să fie în afara autorității și a competențelor Sale?) și
3. cât de mare este puterea lui Dumnezeu.

**MINUNILE
PROVIDENȚEI
EMILIAN
NICULESCU**

„OARE VA PUTEA
DUMNEZEU
SĂ PUNĂ O MASĂ
ÎN PUSTIE?”
(PSALMII 78:19)

O astfel de abordare îți limpezește privirea, înlocuiește înțelegerea raportului de forțe dintre om și criză, cu cel dintre Dumnezeu și puterile, circumstanțele ostile nouă.

În schimb, în cazul relatat în cartea Exodului cap. 16, poporul înfometat se uita la golul tot mai mare din oalele cu provizii și apoi la relieful arid, la pietrele și nisipul pustiei. Lipsește privirea spre Dumnezeu și de aceea nu este de mirare nici natura, nici conținutul și nici fondul întrebării:

„Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după poftele lor. Au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: «Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie?»» (Psalmii 78:18,19)

În mod public au cârtit doar împotriva lui Moise și Aaron, dar în inima lor au vorbit chiar și împotriva lui Dumnezeu, punând la îndoială posibilitățile Sale. Aici se observă felul în care cârtirile merg ascendent pe traseul responsabilizării: întâi a conducătorilor umani, apoi chiar și a lui Dumnezeu.

Diferența dintre cele două categorii de întrebări este asemănătoare cu apa vie și apa moartă din basme. Primele îți fortifică speranța și puterile, ultimele te vlăguiesc și sting pe rând toate luminile speranței. Noi suntem cei care decidem pe care robinet îl deschidem.

E aproape de necrezut că este același popor care a dat glas fascinației cu privire la măreția lui Dumnezeu în forma unei impresionante interogații retorice în cadrul imnului biruinței, acea ilustră „cântare a lui Moise”, ca apoi, după numai trei zile, să se unească în corul cârtirii. Ce schimb de tonalitate! Din gama majoră a bucuriei și a încântării ajunse la paroxism, au trecut în gama minoră, coborând pe treptele sumbre ale deznădejzii și necredinței.

„Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă și făcător de minuni? (Exodul 15:11)

„Au ajuns la Mara, dar n-au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară. De aceea locul acela a fost numit Mara (*Amărăciune*). Poporul a cârtit împotriva lui Moise, zicând: «Ce avem să bem?»» (Exodul 15:23,24)

Cât de ușor ne este să judecăm poporul Israel din vechime când nu avem problemele lor, fiind îndestulați cu apă și sături! Dar oare cerințele lor nu erau legitime? Cereau apă și mâncare! De ce a așteptat Dumnezeu cu rezolvarea problemelor aparent până la terminarea proviziilor lor? Trei zile în cazul apei și o lună și jumătate în cazul minunii cu mana de la ieșirea din Egipt! Este oarecum limita suportabilității. Să nu uităm că în tabără erau copii. Cum am reacționa noi, ca părinți, în situații similare, dacă ne-ar cere copiii noștri apă și mâncare?

Dezlegarea completă a acestei enigme apare doar la sfârșitul călătoriei, adică abia după 40 de ani:

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul.” (Deuteronomul 8:2,3)

Din acest pasaj biblic reiese scopul educativ urmărit de Dumnezeu cu poporul Israel. Locul școlarizării este pustiu, iar metoda de educație este cea peripatetică: învățătorul merge pretutindeni împreună cu elevii. Cursanții nu au ore separate de predare, ci învățarea se face prin confruntarea directă cu realitatea. Elevii trebuie să învețe să aplice principiile și legile învățate, la situațiile concrete ale vieții.

De asemenea, un alt fapt interesant este să aflăm că scopul major al educației este smerirea poporului Israel. În mod firesc, noi am aștepta tocmai opusul. Nu a fost smerit și umilit suficient acest popor în anii îndelungați ai robiei egiptene? Nu au fost ei transformați în cărămidari obligați să frământa lutul și să alerge după paie, și asta zi de zi? Nu ar fi fost necesar ca educația să urmărească înălțarea lor, pentru a le reda demnitatea și a le cultiva încrederea în sine? Ar fi fost o măsură reparatorie justă și necesară.

Smerenia despre care vorbește Biblia este diferită de cea înțeleasă în mod obișnuit. Smerenia uzuală înseamnă să nu etalezi meritele, realizările tale, să nu te lauzi cu ele. Dar dacă o fac alții, acceptăm și chiar ne dă satisfacție. Smerenia biblică coboară mult mai mult:

„Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur.” (Galateni 6:3)

Acest „nimic” este în limbaj matematic „zero”. Oare nu este exagerată și greșită această așteptare a lui Dumnezeu, când întreaga psihologie de azi merge pe ideea conștientizării capacităților proprii, a întăririi încrederii în sine? Categorie nu! În primul rând este dreaptă, corectă, dacă ținem seama de faptul că absolut tot ce avem am primit din partea lui Dumnezeu. (Iacov 1:17). Existența, capacitățile, sănătatea, mijloacele materiale, condițiile sunt un dat. Noi doar le folosim. Așadar, în urma realizărilor, în loc să ne crească mândria, ar trebui să ne crească recunoștința față de Dumnezeu, Marele Dătător al tuturor darurilor. Menținerea noastră la nivelul „zero” este starea de imunitate față de orice jignire. Cine a ajuns să fie nimic nu poate fi atacat. Satana încearcă să ne scoată din această poziție de siguranță fie în a accepta să urcăm pe scara meritelor proprii, a infatuării, fie să coborâm pe treptele nemulțumirii, spre depresie.

Israel nu ajunsese încă la acest punct zero. Doar cel aflat în această poziție este golit de orice obstacol și se lasă învățat în toate privințele; este materialul maleabil care se lasă modelat. Acum poporul Israel era lutul în mâna Olarului. Dar încă nu era destul de sfărâmat, mai erau mulți noduli, era zgrunțuros.

Dar și metoda obținerii smereniei este interesantă. Omenește, dacă vrem să umilim pe cineva, arătăm că îi suntem superiori: suntem mai înțelepți, mai bogați sau mai puternici decât el. Dar chiar dacă am obține rezultate, aceasta nu înseamnă că el este cu adevărat smerit. Poate va fi smerit în relația cu noi, dar nu cu cei față de care el se simte superior.

Metoda lui Dumnezeu de a-l smeri pe om este diferită. Desigur, pentru un rezultat rapid ar putea să-i demonstreze superioritatea. Dar tot așa, omul ar fi smerit doar față de El, nu și față de alții. Metoda Sa de smerire constă în a-l conștientiza pe om că toate vin de la El și toate ne sunt dăruite din prețuire, din iubire.

Pentru ca poporul Israel să învețe această lecție nu putea fi un loc mai bun decât școala pustiei, locul unde omul nu poate supraviețui decât în dependență totală de Dumnezeu. Iar „drumul” ales prin pustie nu era o șosea asfaltată, nici o autostradă Egipt–Canaan. Dumnezeu ar fi putut proceda și astfel. Dar intenția lui era de a netezi drumul spre inimile lor, de a da la o parte în primul rând bolovanii din interiorul lor. Dar pentru evidențierea acestor bolovani erau necesare asperitățile, denivelările, dificultățile, lipsurile drumului fizic prin pustie. Confrun-

tarea lui Israel cu aceste greutăți erau testele cu privire la starea lor interioară, dezvăluiau adevăratele „porniri ale inimii” lor. De aceea testele mergeau uneori până la limita suportabilității: trei zile fără apă, o lună și jumătate de la ultima aprovizionare cu hrană. Cei cu adevărați smeriți, ajunși la acel zero, nu cârtesc, nu au revendicări.

Dar să urmărim care este răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea provocatoare (ceea ce Biblia califică drept ispitirea lui Dumnezeu). Evident că Dumnezeu poate așterne o masă în pustie. Dar El nu este limitat la o singură soluție.

Putea proceda ca și în cazul văduvei din Sarepta, ale cărei provizii (făină și ulei) nu s-au terminat în toți cei trei ani de secetă. Există un soi de pești care pot supraviețui fără apă și fără hrană de la 3 la 5 ani. Metabolismul lor este redus la minimum. Dar Dumnezeu a ales metoda „așternerii mesei în pustie”: mana, o masă uriașă întinsă pe tot drumul lor din Egipt și până în Canaan. Era o masă itinerantă, care mergea împreună cu ei. Dar și „masa” aceasta era menită să îi învețe unele principii utile și de aceea existau trei tipuri de mană:

- mana care cădea de duminică până joi, în fiecare dimineată;
- mana de vineri dimineată;
- și vasul cu mană păstrat în sanctuar.

În felul acesta devenea un fel de calendar săptămânal, care îi ajuta să aplice principiile cuprinse în porunca a patra:

- să lucreze șase zile (trebuiau să se scoale zi de zi înainte de răsăritul soarelui, pentru că nu puteau strânge de pe o zi pe alta)
- să se odihnească în ziua a șaptea, când nu cădea mană.

Iar vasul cu mană din sanctuar nu era pentru consum și nici nu se strica. Era mărturia acestei minuni, atât pentru ei, cât și pentru posteritate. Este o ilustrare și aplicare a ceea ce mai târziu psalmistul David exprima în cuvintele: „...și nu uita niciuna din minunile Lui”.

De fapt, pentru cei care au ieșit din Egipt, mana era o minune evidentă, dar pentru cei care s-au născut în pustie putea să pară un fenomen obișnuit. Și pentru ei vasul din Sfânta Sfintelor era o mărturie continuă.

Valoarea școlii pustiei, efectul pozitiv al alegerii drumului, al testelor, se vede lămurit. Este suficient să privim cum arăta poporul Israel la intrarea în școala pustiei și cum arăta la absolvire: trecerea Iordanului.

Dar, de fapt, prin experiența Exodului, Dumnezeu a așternut o masă bogată de învățăminte nu doar pentru Israel, ci și pentru posteritate. Până azi ne hrănim de pe masa așternută în pustie. ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

În următoarele rânduri, vom încerca să comprimăm mai bine de 91 de ani de viață.

Pe 11 noiembrie 1927, într-o frumoasă zi de toamnă, cu frunze ce pluteau în aer, cu funigei – acele pânze de păianjen – ce se unduiau în adierea ușoară a unui vânt călduț de toamnă și cu un soare blând, binecuvântat de Dumnezeu, în familia Scarlat și Stana Popa, din localitatea Peștera, jud. Constanța, se naștea mezinul Dumitru.

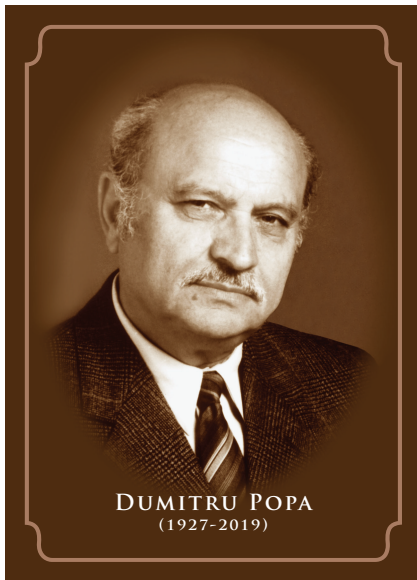
Tatăl său, pastorul Scarlat Popa, a cărui familie, de origine greacă, de colonizatori ce au descins întâi în Ardeal, fiind apoi relocați în Dobrogea, a participat la Primul Război Mondial ajungând până în Alpii italieni. Într-un tranșeu, a găsit un Nou Testament în limba italiană. A fost începutul cunoașterii de Dumnezeu și al unei experiențe

de viață binecuvântate ca slujitor devotat în lucrarea de salvare de suflete. Acest lucru și consacrarea lui au avut o puternică influență în formarea caracterului fiului său. Mama Stana, ca fiică, făcea parte din familia Subțirică, o familie de țărani dobrogeni înstăriți. Avea să fie dezmoștenită din cauza dorinței sale de a învăța, dorință care a fost transmisă și amplificată în Dumitru, cunoscut și ca Ticu. Au avut împreună șase copii, dintre care cinci au supraviețuit: Victoria, Alpina, Ionel, Mihai, Maria și Dumitru.

De copil, Dumitru a dat pe față un caracter deosebit, respectuos. Avea o fire blândă, iubitoare. Era ascultător de părinți și manifesta o curiozitate de nestins pentru tot ceea ce însemna manualul creației lui Dumnezeu, lumea aceasta în care trăim. Avea o sensibilitate și o apreciere deosebită pentru frumos.

La vârsta de șapte ani, s-a îmbolnăvit grav de pneumonie. Aveau să urmeze săptămâni de agonie, care nu prevesteau un sfârșit fericit. Într-o zi de vară, doctorul a anunțat familia că momentul critic se apropia. Corpul firav al copilului avea să dea ultima luptă. Pe seară, după o zi cu transpirații reci și febră, familia s-a adunat afară, în jurul mesei și l-au adus și pe Ticu, înfășurat în haina tatălui, crezând că poate aceasta avea să fie ultima ocazie de a sta împreună... La un moment dat, spre sfârșitul cinei, Ticu s-a ridicat în picioare, și-a dat haina jos și a strigat: „Dar mie nu îmi dați de mâncare?” Și această foame de viață a continuat aprig până în ziua de 4 martie 2019.

Școala primară a făcut-o în Peștera, gimnaziul, la Brașov-Stupini, iar liceul, la Târgoviște. A urmat o perioadă de încercări de a-și găsi chemarea profesională. Între 1943 și 1946 a făcut școala de croitorie, la dorința tatălui, iar între 1946 și 1949 a urmat cursurile Seminarului Adventist de la Brașov-Stupini, după care a fost angajat ca pastor

asistent în Conferința Muntenia. În 1951, a întrerupt serviciul pentru a urma cursurile Facultății de Limbi Germanice și Drept din București. Odată cu venirea la putere a regimului comunist, a fost exmatriculat din învățământul de zi din cauza convingerilor religioase, dar a absolvit la seral în 1975. În aceeași perioadă, a fost înrolat în armată, având probleme din cauza păzirii Sabatului și a refuzului de a purta armă.

După eliberare, în 1954, a fost reangajat la Uniunea de Conferințe, dedicându-se înaintării și administrării lucrării Cuvântului lui Dumnezeu în cadrul bisericii din România. Totodată, în 1956 a absolvit Școala Tehnică de Administrație Economică.

Astfel, cele mai importante date ale activității în cadrul Bisericii Ad-

ventiste din România se structurează astfel:

- 1949 – pastor asistent, Conferința Muntenia
- 1955 – secretar redacție, Uniunea de Conferințe
- 1960 – consilier redacție, Uniunea de Conferințe
- 1962 – consilier redactor, Uniunea de Conferințe
- 1967 – secretar, Uniunea de Conferințe
- 1975–1990 – președinte, Uniunea de Conferințe
- 1990–1992 – redactor revista *Curierul Adventist*
- 1994 –2017 – redactor revista *Solia Adevărului Prezent*
- 1 ian. 1993 – devine pastor pensionar

Pe 18 ianuarie 1959, și-a întemeiat o familie unindu-și destinul cu Gabriela Florea, ceea ce pentru amândoi a reprezentat împlinirea dragostei vieții lor. Anul acesta au sărbătorit nunta de diamant, a șaizecea aniversare a căsătoriei. Au doi copii, Gerald Scarlat și Denisa Gabriela, dar și cinci nepoți: Bogdan, Alexandru, Jasmine, Maria și Monica.

A fost un soț și un părinte ideal. Prin însăși prezența sa, aducea stabilitate, iubire și încredere în Dumnezeu și în ziua de mâine. Singura „hibă”, dacă am putea s-o numim astfel, a fost timpul limitat petrecut împreună din cauza responsabilităților mereu crescânde din cadrul bisericii. Altfel, a fost un om devotat, iubitor, corect, onest, metodic și organizat, cu o strictă disciplină de lucru. În plus, era un excelent înotător.

Ca pasiuni, după chemarea ca pastor, am putea enumera: talentul literar, manifestat ca redactor al revistelor *Curierul Adventist* și, mai târziu, *Solia Adevărului Prezent* – scriind diverse articole și poezii – ca autor, și nu în ultimul rând, ca traducător, având în palmares 21 de cărți cu peste 5 000 de pagini. A scris sute de poezii și peste 11 cărți – unele tipărite, iar altele rămase în faza de manuscris. Având plăcerea de a cânta și o voce bună de tenor, a

participat în cadrul corurilor din biserică, dar și al corului facultății, condus la acea vreme de Marin Constantin.

Golul lăsat în inimile membrilor familiei prin plecarea sa nu va putea fi umplut de nimeni și de nimic, iar zâmbetul său blând și căldura ființei lui ne vor rămâne vii în suflet pentru totdeauna.”

(A consemnat familia Popa.)

„La finele acestor câteva rânduri care au încercat să comprime mai bine de 91 de ani de viață, aș dori să citesc un verset din Sfânta Scriptură, care surprinde perfect realitatea cu privire la cel care a fost Dumitru Popa: «El era cu vază între iudei și iubit de mulțimea fraților săi, căci a căutat binele poporului său și a vorbit pentru fericirea întregului său neam» (Eстера 10:3). Un om cu vază în biserică. Un om iubit de frații săi. Un om care a căutat binele poporului. Un om care a vorbit pentru fericirea întregului său neam. Acesta a fost fratele Dumitru Popa.”

(Georgel Pirlitu, președintele Conferinței Muntenia)

„Dumitru Popa, robul Domnului, a murit tot așa cum a trăit – demn. Vocea lui, care chema la închinare, este acum stinsă, însă ecoul va răsună prin scrierile sale, pe mai departe. Timp de decenii, uneori în cele mai grele împrejurări pentru Biserica Adventistă din România, când se pune în fața noastră problema de a nu mai exista, de a fi scoasă în afara legii, ca președinte, cu lacrimi în ochi, cu genunchiul plecat, a strigat la Dumnezeu și i-a încurajat pe credincioși să facă același lucru... și izbăvirea a venit.

Pasiunea sa pentru scris a fost mare. Lucrările sale, în număr destul de mare, de la traducerea Spiritului Profetic (*Hristos, Lumina lumii, Tragedia veacurilor, Mărturie*) la *Daniel și Apocalipsa, Istoria Bisericii Adventiste* în trei volume, *Comentarii la cartea Evrei*, au fost și vor rămâne lucrări de referință. De asemenea, mulți ani a fost redactor la *Curierul Adventist* și *Solia Adevărului Present*. Am colaborat cu dânsul din 1994 până în 2017 la editarea revistei *Solia Adevărului Present*. A fost pentru mine o ocazie nemeritată, dar și o posibilitate de a-l cunoaște și a constata dedicația sa fără limite, fără pretenții, întotdeauna urmărind transmiterea adevărului curat al Evangheliei către toate categoriile de credincioși și necredincioși.

Impresionant a fost gestul său de a se retrage de la redacția revistei: «La întrebările care mi-au fost puse, fac precizarea că nimeni nu mi-a cerut să nu mă mai ocup de tipărirea revistei *Solia Adevărului Present*, ci am considerat că, la vârsta de nouăzeci de ani, având în vedere problemele mele de sănătate, este mai bine ca persoane mai tinere să se ocupe de pregătirea și publicarea acestei reviste.» Cred că acest gest constituie un model pentru noi toți.”

(Ioan Mohora, Popa Tatu, București)

„Cu fratele Dumitru Popa am construit o relație de sinceră prietenie timp de peste jumătate de veac. După o aler-

gare de peste 90 de ani, ne despărțim cu durere de încă un «general al marilor bătălii» cu adversarul comun al omenirii, dar și al Prințului Emanuel, purtând în suflet credința învierii și a reîntâlnirii.”

(Eugeniu Dumitrescu, pastor pensionar)

„Orice om, orice mișcare sau popor are o anumită geneză pe care trebuie să și-o asume. Istoria asumată conduce la o dezvoltare armonioasă, iar omul înțelept învață din faptul istoric, dezvoltând abilități sigure pentru viitor. Dumitru Popa face parte din istoria Bisericii Adventiste într-o perioadă în care biserică a fost greu încercată. Deși am discutat puțin cu dumnealui, mărturia oamenilor apropiați mie este importantă. A fost un om care a iubit pe Dumnezeu și biserică. Darurile pe care le-a avut le-a pus în slujba bisericii. A tradus, a scris, a redactat revista oficială a bisericii cu pasiune și devotament. Rămâne în memoria bisericii și a noastră ca un serv al Cerului în vremuri grele.”

(Dragoș Mușat, director departamente Comunicare și Libertate Religioasă, Uniunea Română)

„Cea mai importantă calitate pe care un slujitor al Domnului nostru Isus Hristos o poate avea, fie el soldat sau comandant în armata lui Hristos, este cea de prieten al lui Isus: «V-am numit prieteni pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu» (Ioan 15:15). Dacă știm și credem cuvintele lui Isus: «Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi» (Ioan 11:25), suntem mai siguri că ne ridicăm din mormintele noastre decât din paturile noastre. Oh! Cât de prețios este «praful» unui credincios!

(Ștefan Tomoiagă, președintele Bisericii Adventiste din România)

Cu participarea familiei îndoliate, a conducerii Uniunii de Conferințe, a reprezentanților diverselor instituții ale Bisericii Adventiste din România, precum și a unui număr semnificativ de credincioși adventiști, ceremonia funerară a avut loc la Cimitirul Evanghelic „Martin Luther” din București, sâmbătă, 23 martie 2019.

Dumitru Popa, ca predicator, redactor, profesor și lider adventist, avea o expresie caracteristică: *Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos*. Mai mult decât o exprimare îndrăgită, aceste cuvinte erau un crez: indiferent de „domnii” aflați temporar pe tronurile acestei lumi, adevăratul Domn a fost, este și va fi Fiul lui Dumnezeu. Această viziune a constituit permanent imboldul slujirii sale, mai ales în perioada totalitară. Mântuitorul i-a calibrat mereu doza de sacrificiu, Golgota rămânând idealul suprem. A ne lega viața și destinul de *Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos* nu este altceva decât *fericita noastră nădejde*. Slăvit să fie Domnul pentru o Evanghelie atât de luminoasă! ■

(Redacția)

CREȘTERE SAU PLATOU SPIRITUAL?

Cineva spunea despre creștinism că este asemenea mersului pe bicicletă – când te oprești din mers, cazi. În zilele noastre se vorbește tot mai mult de creșterea sau descreșterea economică, de creșterea sau descreșterea violenței..., dar câți vorbesc despre creșterea spirituală?

Creșterea spirituală nu este o opțiune rezervată doar câtorva creștini speciali, ci ea trebuie să fie experiența fiecăruia dintre noi. Pentru că mulți suntem încă la grădinița creșterii spirituale, El ne mai oferă încă timp de har. Nu știm cât de lung va fi acest timp, dar va fi suficient pentru acela care vrea să se predea cu totul lui Isus. Să ne încredem mai mult în Dumnezeu. Să primim acest timp de har care ne stă în față ca pe un dar, pentru a învăța să trăim prin credință. „Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că *credința voastră merge mereu crescând*, și dragostea fiecăruia din voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult.” (2 Tesaloniceni 1:3)

Creșterea spirituală

Ce reprezintă pentru noi această invitație de a crește spiritual? Mai întâi trebuie să spunem că *a crește spiritual* este o alegere. Noi ne bucurăm în Hristos nu numai de răscumpărare, ci și de înnoirea făcută de Duhul Sfânt. De la botez, noi creștem continuu – pentru a umbla într-o viață nouă. Înnoirea implică o creștere spirituală.

În al doilea rând, *creșterea spirituală* este poruncită de Dumnezeu. Ea este poruncită implicit în Marea Trimitere și explicit în epistolele apostolului Pavel și Petru. Petru sfârșește a doua epistolă cu porunca: „Creșteți în *harul* și în *cunoștința* Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 3:18) și începe a doua epistolă descriind cum să creștem (2 Petru 1:5-8).

În al treilea rând, *creșterea spirituală* cere efort concentrat. Nu există creștere fizică fără efort. Noi ne maturizăm fizic fie că vrem, fie că nu vrem, dar nu așa se întâmplă din punct de vedere spiritual și intelectual.

Faptul ca îmbătrânim nu înseamnă că am crescut spiritual. Isus ne cere să lucrăm (Ioan 6:27); Petru ne spune că această lucrare cere perseverență și pasiune pentru a ne întări spiritual. Așa cum sănătatea fizică cere exercițiu regulat, la fel cere și creșterea spirituală (1 Timotei 4:7-8). Creșterea spirituală nu este ușoară, dar este posibilă.

În al patrulea rând, *creșterea spirituală* este asistată, susținută de Dumnezeu. Noi nu suntem singuri în eforturile noastre (Filipeni 2:12-13). Dumnezeu lucrează în noi și ne dă și voința, și înfăptuirea. El ne-a mântuit prin îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt (Tit 3:5). Dumnezeu dorește să finalizeze lucrarea pe care a început-o în noi (Filipeni 1:6). Noi suntem întăriți de Dumnezeu în eforturile noastre (Efeseni 3:16). El ne imputernicește cu o putere inimaginabilă (Efeseni 3:20). El ne oferă armura ca să ținem piept uneltirilor Diavolului (Efeseni 6:1-11). Cu alte cuvinte, nu există scuze pentru a nu crește, deoarece Hristos ne întărește (Filipeni 4:13): Pot totul în Hristos, care mă întărește.

Scopul creșterii spirituale este asemănarea cu Hristos. Ucenicii să devină ca Învățătorul lor (Luca 6:40); Pavel spune că Dumnezeu dorește să devenim asemenea Fiului Său (Romani 8:29), să fim transformați după imaginea lui Isus (2 Corinteni 3:18). Aceasta implică cunoașterea lui Hristos (2 Petru 3:18). Nu o cunoaștere academică, ci o cunoaștere personală prin dezvoltarea caracterului (2 Petru 1:5-8).

Creșterea spirituală este o binecuvântare care începe în această viață și continuă în viața care vine. Pacea cu Dumnezeu, bucuria speranței (Romani 5:1-2); creșterea în cunoașterea lui Isus – creșterea în autocontrol, statornicie (2 Petru 1:10). Creșterea spirituală ne aduce viață din belșug (Ioan 10:10).

Există două feluri de creștere: una rea – care duce la împietrirea inimii (Matei 13:15), la răcirea dragostei (Matei 24:12), la înșelarea altora și a noastră înșine (2 Timotei 3:13) și există o creștere bună, care ne conduce la creșterea în har, la dragoste, bucurie, pace și roade bune. Primul fel de creștere este rezultatul neglijenței, iar celălalt fel de creștere este rezultatul alegerii drepte împreună cu Isus.

Ascensiune sau platou spiritual?

Creștem sau stagnăm? Este o întrebare la care fiecare dintre noi ar trebui să ne gândim. Există în mai multe aspecte ale vieții noastre așa-numitul „efect de platou”: când, după ce urmezi o cură de slăbire, ajungi la un punct de unde nu mai poți să mai scazi în greutate. Efectul de platou poate fi observat la sportivi, la cercetători, la muzicieni, la companii – un punct de unde nu se mai crește. Am ajuns noi oare la acest punct din perspectiva spirituală? Și dacă răspunsul este da, atunci ce este de

făcut? Știi că ești pe un platou în momentul în care nu te mai dezvolți. E momentul în care mintea și simțurile sunt atrofiate de uniformitate, de rutină. Există totuși o diferență între a atinge un echilibru în viață și a rămâne împotmolit într-o fază de platou.

Forțele care generează efectul de platou

Când putem vorbi de platou spiritual? Atunci când rugăciunea pare a-și pierde eficiența și pasiunea pentru credință scade. Atunci când studiul Cuvântului, hrana spirituală, nu mai este atracția și bucuria vieții. Atunci când batem pasul pe loc fără să înaintăm în credință.

Apostolul Petru ne spune: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. (2 Petru 1:5-8). De ce este așa de necesară și valoroasă această creștere? Petru ne oferă cinci motive pentru care noi să creștem în cunoașterea Domnului Hristos:

- 1) Harul și pacea vor fi înmulțite în viața noastră.
- 2) Toate lucrurile care au de-a face cu viața și evlavia sunt datorate prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos.
- 3) Miopia și amnezia spirituală sunt evitate.
- 4) Niciodată nu vom aluneca de la calea credinței.
- 5) Vom primi „din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Creștem sau îmbătrânim?

Atunci când creștem în cunoașterea Domnului Hristos, credința noastră va crește, controlul de sine și dragostea față de semenii noștri, de asemenea, vor crește. În fiecare zi vom pătrunde tot mai mult în înțelegerea dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Cu cât Îl vom cunoaște mai mult pe Isus, cu atât mai mult Îl vom iubi. Dragostea noastră crescândă față de El ne va conduce la o dragoste mai mare față de semenii noștri și relațiile cu cei din jurul nostru vor cunoaște o îmbunătățire calitativă.

Relațiile pe care le avem cu cei din jurul nostru vorbesc foarte mult despre cât de mult Îl cunoaștem pe Isus, despre credința noastră și despre caracterul nostru. Modul în care noi ne comportăm și comunicăm cu colegii de serviciu, cu membrii familiei, modul în care noi sun-

**CREȘTEREA
SPIRITUALĂ
GABRIEL
DINCA**

**CÂND PUTEM
VORBI DE PLATOU
SPIRITUAL? ATUNCI
CÂND RUGĂCIUNEA
PARE A-ȘI PIERDE
EFICIENȚA ȘI PA-
SIUNEA PENTRU
CREDINȚĂ SCADE.**

tem dispuși să-i slujim, să-i iertăm și să-i răbdăm atunci când este nevoie, arată cât de mult am crescut în această privință. Creșterea credinței, a cunoștinței, a dragostei nu ne vor lăsa niciodată să fim indiferenți față de cei din jurul nostru, ci ne vor implica direct în misiunea și viața bisericii.

Cu toate acestea, Cuvântul Scripturii ne spune că dezvoltarea noastră spirituală nu se va realiza accidental sau de la sine, ci ea cere seriozitate, zel, stăruință și efort. Acest lucru nu înseamnă mântuire prin fapte – pentru că Dumnezeu ne dă și voința, și înfăptuirea –, ci arată dorința noastră de a intra în posesia darurilor care ne-au fost deja oferite prin jertfa Domnului Hristos. Dacă nu suntem atenți, ni se poate întâmpla și nouă asemenea profesoarei care a dorit să fie directoare. Se spune că o profesoară care avea o vechime de 25 de ani în învățământ își dorea să fie directoare, așa că a participat la

**„SUNT ÎNCRE-
DINȚAT CĂ ACELA
CARE A ÎNCEPUT
ÎN VOI ACEASTĂ
BUNĂ LUCRARE
O VA ISPRĂVI
PÂNĂ ÎN ZIUA LUI
ISUS HRISTOS.”
(FILIPENI 1:6)**

concurs pentru ocuparea acestui post. Marea ei surprindere a fost atunci când acest concurs a fost câștigat de o altă colegă, cu doar șapte ani vechime. Supărată de acest fapt, l-a întrebat pe inspector de ce a fost preferată colega ei, care avea doar șapte ani vechime în învățământ, față de ea, care avea 25 de ani. Atunci inspectorul i-a răspuns: „Vă înșelați, doamnă profesoară. Colega dumneavoastră are șapte ani de experiență, iar

dumneavoastră aveți un singur an de experiență pe care l-ați repetat de 25 de ori.”

Mulți dintre noi suntem creștini de mai mulți ani, dar am crescut noi în Domnul sau doar am îmbătrânit în Domnul? Am repetat cumva primul an de credință de mai multe ori? Pentru că a crește spiritual nu este ceva care se întâmplă automat, odată cu trecerea anilor. Dumnezeu ne mai pune la dispoziție încă un timp de har. Anul acesta de har este o invitație să-I permitem lui Hristos să lucreze în mod planificat la dezvoltarea noastră spirituală. Haideți să ne facem un plan pentru a petrece mai mult timp cu Isus în fiecare dimineață, în studiul Bibliei și în rugăciune! Haideți să punem în practică îndemnul apostolului Pavel și „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:15 u.p.)!

O creștere a cunoașterii lui Dumnezeu

Atunci când creștem în cunoștința Domnului Hristos, primim o înțelegere mai profundă a adevărilor veșnice. Frumusețea adevărilor cerești ne va încânta și o nouă înțelegere a evenimentelor și lucrurilor prezente ne va ajuta să biruim cele mai grele încercări. Pentru apostolul Pavel, cunoașterea Domnului Hristos nu poate fi cu nimic comparată. Cele mai mari câștiguri le-a considerat ca o pierdere „față de prețul nespuns de mare al

cunoașterii lui Hristos Isus.” Creșterea în cunoștința lui Dumnezeu ne oferă bogății de neimaginat.

Care sunt mijloacele pe care Dumnezeu le folosește pentru a ne ajuta să creștem în har?

- El folosește Cuvântul Lui. (1 Petru 2:2; Psalmii 19:7-11; 1:1-3)
- El folosește închinarea și servirea publică. (Evrei 4:16; Filipeni 4:6-7; Romani 12:12; Psalmii 55:17)
- El folosește viața devoțională privată.
- El folosește părtășia credincioșilor.
- El folosește problemele și experiențele vieții noastre.
- Crești și prin necazuri (Iacov 1:2-4). Prin Cuvântul lui Dumnezeu suntem hrăniți, dar prin necazuri suntem curățați.

Unul dintre cele mai încurajatoare pasaje din Biblie este Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” Atât apostolul Pavel, cât și apostolul Iacov vorbesc despre bucuria în mijlocul suferințelor (Romani 5:3-4; Iacov 1:2-4). Despre Isus se spune că, „pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea (Evrei 12:2). Isus a putut privi dincolo de suferință la bucuria pusă înaintea Lui.

Dumnezeu nu va da greș – tratamentul Său trebuie să reușească.

Dumnezeu știe unde trebuie să creștem. El ne diagnostichează corect nevoia și aplică remediu cel mai simplu. Fiecare necaz care ne iese în cale, mare sau mic, este menit să ne ajute să creștem într-un fel. Pentru că „El nu necăjește cu plăcere, nici nu mâhnește bucuros pe copiii oamenilor” (Plângerile 3:33). Dumnezeu nu găsește plăcere în suferințele noastre. „Singura cale pentru a crește în har este aceea de a face în mod dezinteresat lucrarea pe care ne-a încredințat-o Domnul Hristos: a face tot ceea ce stă în puterile noastre ca să ajutăm și să binecuvântăm pe aceia care au nevoie de ajutorul pe care li-l putem da... Dacă vei lucra așa cum Domnul Hristos a stabilit că trebuie să lucreze ucenicii Săi, câștigând suflete pentru El, atunci vei simți nevoia unei experiențe spirituale mai profunde, precum și a unei cunoașteri mai înalte a lucrurilor dumnezeiești; atunci vei înseta și vei flămânzi după neprihănire. Vei lupta atunci cu Dumnezeu în rugăciune și credința ta va fi întărită, iar sufletul tău va bea și mai mult din izvoarele mântuirii. Întâmpinând împotrivire și încercări, acestea te vor face să te apropii mai mult de Biblie și te vei ruga mai mult. Atunci vei crește în harul și în cunoștința Domnului Hristos și vei obține o experiență bogată.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, p. 81) ■

Gabriel Dincă este pastor în Conferința Muntenia.

RUGĂCIUNEA – CHEIA SALVĂRII DE SUFLETE

În sezonul de iarnă, frații din Sălaj caută să desfășoare cu mult entuziasm cât mai multe proiecte misionare. Anul acesta, aproape în toate bisericile locale din județ și în alte câteva teritorii albe, solia a fost predicată.

Prin harul Domnului, slujesc în districtul Crasna, județul Sălaj. Cu recunoștință față de Dumnezeu, voi împărtăși câteva din experiențele misionare avute în primul trimestru din 2019. În districtul pe care îl păstoresc, am organizat patru campanii de evanghelizare. Suntem recunoscători lui Dumnezeu că în fiecare localitate am avut între 30 și 70 de vizitatori.

În localitatea Doba, pastorul pensionar Faragó József, din Voivodina, a rostit Cuvântul lui Dumnezeu. În paralel cu predicarea Cuvântului, am avut Școala biblică de vacanță, la care au participat aproximativ 25-30 de copii în fiecare seară. După program, am ieșit la săniuș. Unul dintre oaspeți frecventează regulat orele de rugăciune de marți seara și programele din Sabat.

Localitatea Sâncraiu Silvaniei a fost o zonă albă până anul trecut, când prezbiterul din Doba s-a mutat acolo împreună cu familia lui. S-a organizat o campanie de evanghelizare în cadrul căreia Cuvântul lui Dumnezeu a fost rostit de pastorul Cserbik János, din Ungaria. În localitatea Dioșod, care este tot o zonă albă, evanghelizarea a fost susținută de evanghelistul laic Mezei Áron.

La Crasna a predicat fratele Köteles Csaba, care cu ani în urmă a părăsit această biserică. La sfârșitul anului 2017, cu ocazia comemorării a 500 de ani de la începutul Reformei protestante, am oferit cadou fiecărei familii din sat un fascicul al cărții *Tragedia veacurilor*. Anul trecut n-am avut evanghelizare publică în localitate, dar anul acesta, prin distribuirea a 1 600 de invitații, i-am chemat pe oameni la biserică.

Domnul ne-a oferit o experiență înălțătoare. La inițiativa unei surori, în fiecare zi de luni avem oră de rugăciune. Am observat că evanghelizările de succes trebuie asociate cu rugăciune. Ne-am rugat ca Duhul Sfânt să lucreze la inima oamenilor.

La sfârșitul anului trecut, în biserica din Crasna s-au botezat cinci persoane. Cu câteva zile înainte de botez s-a mai decis încă o persoană. Botezul acestei persoane l-am temporizat pentru finalul evanghelizării. Mulțumită Domnului, am avut mulți oaspeți. În unele seri au fost peste 50 de vizitatori. La sfârșitul evanghelizării, i-am invitat pe vizitatori să participe cu noi în continuare. În Sabat a venit o persoană care a fost prezentă la evanghelizare și care s-a decis pentru botez. Ne-a mărturisit că a așteptat cu nerăbdare invitația și este convinsă de adevăr.

Această experiență a fost specială pentru participanții la ora de rugăciune. Domnul ne-a arătat că „...mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”. Ne-am rugat și Duhul Sfânt a lucrat. Domnul a răspuns la rugăciunile noastre. Doi candidați se pregătesc pentru botez. Ne rugăm ca Domnul să aducă la mântuire multe alte suflete. În urma acestei experiențe, încurajez pastorii și membrii bisericilor să organizeze și să participe la ore de rugăciune în timpul săptămânii, fără să neglijeze ora de rugăciune din Sabat dimineața. Rugăciunea este „respirația sufletului”, cheia succesului spiritual.

Sfârșitul este aproape. Avem o lucrare de făcut. Îngerii doresc să ne fie colaboratori. Vă invit să ne rugăm și să ne înrolăm în lucrarea binecuvântată de salvare a sufletelor. ■

PROIECTE MISIONARE FARKAS GYOZO

ÎNGERII DORESC SĂ NE FIE COLABORATORI. VĂ INVIT SĂ NE RUGĂM ȘI SĂ NE ÎNROLĂM ÎN LUCRAREA DE SALVARE A SUFLETELOR.

Farkas Győző este pastor în Conferința Transilvania de Nord.

PRIZONIERII UNUI STIL DE VIAȚĂ

Se povestește că, în secolul al XIV-lea, în Țările de Jos erau doi frați. Ambii erau prinți. În urma luptei dintre ei pentru tron, cel înfrânt este „închis” într-o cameră care a fost construită în jurul lui. În fiecare zi, fratele său îl ospăta cu cele mai alese mâncăruri. Fiind obez, prizonierul nu putea ieși pe ușă, deși aceasta nu era încuiată. Pentru a se elibera, el nu avea de făcut decât să se abțină de la alimentele gustoase pe care i le trimitea fratele său. Zilnic, cel „închis” în camera cu ușa deschisă, trebuia să aleagă între libertate și satisfacerea apetitului. Durata prizonieratului ar fi fost egală cu durata curei de slăbire. Dar care credeți că a fost alegerea celui închis? ... După câțiva ani de detenție, el a murit din cauza complicațiilor obezității.

Cât de mult seamănă acest caz cu generația actuală din țările civilizate care, deși cunoaște mai bine ca oricând riscurile, alege totuși să rămână prizoniera unui stil de viață care va duce, mai devreme sau mai târziu, la apariția bolilor cronice degenerative?

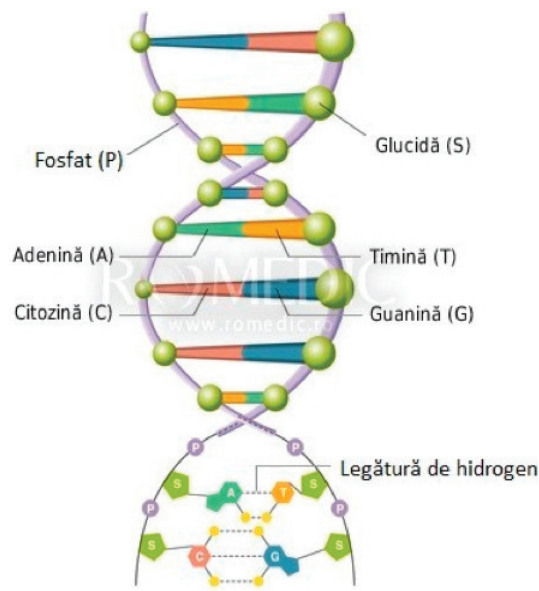
„Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus”?

Pentru a înțelege care este importanța stilului de viață, să începem de la „ce ți-e scris”. Codul vieții noastre este scris în ADN-ul aflat în nucleul celulei. Alfabetul cu care se scrie întreaga informație din genele noastre are doar patru litere: A, C, G și T. Aceste litere corespund celor patru baze

azotate: adenina, citozina, guanina și timina, care se înșiră una după alta într-un lanț numit catenă, ca zimbii unui fermoar sau ca treptele unei scări.

Și, ca la fermoar, există două șiruri de zimbii, întrucât ADN-ul este un lanț dublu. Cele două catene însă nu sunt drepte ca la un fermoar sau ca parii verticali ai unei scări, ci au o formă de spirală, ca un fermoar răsucit sau ca o scară care se rotește în jurul axei lungi. Și, tot ca la fermoar, cele două catene sunt legate între ele la nivelul fiecărei perechi de baze: o bază dintr-unul dintre lanțuri se leagă de o bază din celălalt lanț prin legături de hidrogen, ca dinții fermoarului închis, sau ca treptele unei scări spiralate.

ADN-ul este deci o succesiune de A, C, G, T pe un lanț dublu. În nucleul celulei însă, lanțul este foarte strâns împachetat, fiecare lanț formând un cromozom. Legătura dintre bazele azotate dintr-un singur lanț este asigurată de o succesiune de glucide de tip pentoză (5 atomi de carbon). Acest lanț de glucide legate între ele (prin niște grupări fosfat) constituie marginea din pânză a fermoarului din ilustrația noastră. În comparația cu scara, cei doi pari longitudinali ai scării sunt de fapt o înșiruire de pentoze legate pe verticală unele de altele. Treptele scării sunt cele două baze azotate din cele două lanțuri paralele, legate între ele prin ionii de hidrogen. Legătura este întotdeauna A dintr-un lanț cu T din celălalt lanț, sau C dintr-o catenă cu G din cea-

laltă catenă. Deci dacă știm succesiunea de baze dintr-un lanț, putem deduce și succesiunea de baze din lanțul (catena) pereche, pentru că A nu se poate lega cu C sau G, ci doar cu T, la fel cum C nu se poate lega cu A sau T, ci doar cu G.

ADN-ul se află în nucleul fiecărei celule. Singurele celule care nu au nucleu sunt hematii și celulele cornoase din piele, unghii și firele de păr, întrucât, pentru a-și îndeplini funcția de a avea un spațiu mai mare (hematiile pentru a transporta mai multă hemoglobină, iar celulele cornoase pentru a acumula mai multă keratină și a deveni astfel mai dure), atunci când ajung la maturitate, aceste celule își distrug nucleul.

În acest ADN, împachetat sub forma unui cromozom cu o lungime între 1,5 și 10 micrometri, sunt înscrise toate informațiile necesare care dictează ce înălțime să am, ce culoare a ochilor, părului și pielii voi avea, cum să funcționeze metabolismul meu glucidic, lipidic și proteic etc., inclusiv cât să trăiesc (dacă nu-mi scurtez singur viața prin alegerile pe care le fac în cadrul stilului meu de viață).

Gena este acea secvență de baze azotate (A, C, G, T) din ADN care dictează sinteza unei proteine. Lanțul ADN-ului la om are aproximativ 22 000 gene.

Fiecare cromozom poartă o singură moleculă de ADN. Dacă am așeza cap la cap ADN-ul din fiecare cromozom, ar rezulta un lanț lung de aproape doi metri. Toate celulele care au nucleu conțin 46 de cromozomi, grupați în 23 de perechi, dintre care o pereche este sexuală (poartă informația care determină sexul persoanei). Fiecare pereche are un cromozom provenit de la mamă și unul provenit de la tată. Numeroarea se face în ordinea mărimii cromozomilor, începând de la cel mai mare. Celulele sexuale (ovulul și spermatozoidul) au doar 23 de cromozomi pentru a se putea cupla și a reface numărul de 46 cromozomi, specific speciei umane).

Acum suntem pregătiți să apreciem informația înscrisă în fiecare cromozom (pachet de ADN).

În imaginile următoare, aveți doar informația dintr-un singur cromozom din cei 46 specifici omului sănătos. Cele patru baze azotate au fost notate cu litere mici. Succesiunea de litere a, c, g și t formează informația din fiecare genă. În cromozomul 21 există 243 de gene, formând prin desfășurare 1,6 cm de ADN, dar scrierea succesiunii celor patru „litere”, ia 1 470 de pagini scrise mărunt și fără spații!

Volumul care conține toată informația din cromozomul 21 se află la Institutul Elvețian de Bioinformatică. Într-adevăr, aceste imagini sunt de-a dreptul năucitoare!

Suntem rezultatul informației care este codificată chimic și este influențată de comportamente condiționate de alte informații!...

Și pentru că tot am amintit că această informație poate să fie influențată și după naștere, să reluăm întrebarea: „Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus”?

Epigenetica, mai tare decât genetica

Epigenetica reprezintă toate modificările prin care stilul de viață „dirijează” genetica (exprimarea genelor). Dacă genetica este partitura muzicală, epigenetica este dirijorul. Dacă genetica este piesa de teatru, epigenetica este regizorul. Dacă genetica este hardul, epigenetica este softul. Dacă genetica este becul, epigenetica este întrerupătorul care deschide sau închide lumina.

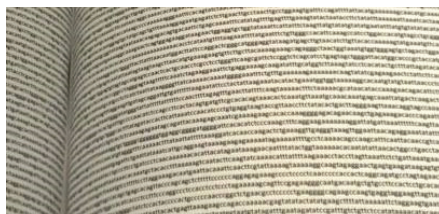
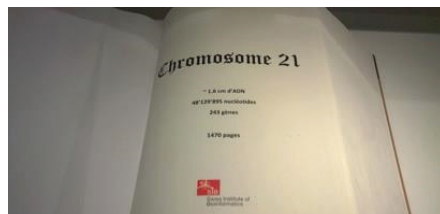
Epigenetica este fenomenul care asigură diferențierea celulară. Toate celulele au același ADN, dar unele devin celule musculare, altele celule nervoase sau celule imunologice etc. Cine dictează care celule să devină cardiace și care intestinale?

Epigenetica studiază factorii de mediu (inclusiv dieta) care reglează exprimarea informației aflată în gene. Epigenetica vizează deci toate experiențele de viață care pot afecta modul în care funcționează genele noastre. Dacă genetica poate explica o parte din riscul de dezvoltare a bolii Alzheimer, de exemplu, epigenetica are un rol și mai mare în determinarea „destinului” sănătății noastre cognitive.

Cercetările au arătat că genomul nostru se poate manifesta în mod diferit, în funcție de factorii din mediu care pot închide sau deschide anumite gene pentru a fi copiate și deci exprimate. O alimentație deficitară, un stil de viață sedentar, poluarea, substanțele chimice și stresul cronic, atât cel mental, cât și cel fizic, pot influența genele atât în faza de embrion, cât și la vârsta a treia. Oricare ar fi mediul în care ne aflăm, de la uter și până la corpul unui nonagenar care a suportat influența factorilor de mediu promovată de un anumit stil de viață, noi suntem supuși permanent modificărilor epigenetice asupra genomului nostru.

**UN STIL DE VIAȚĂ
SĂNĂTOS POATE
MODIFICA EPIGE-
NETIC INFORMAȚIA
DIN ADN, PENTRU
A OBTINE NU DOAR
PROFILAXIA, CI ȘI
RECUPERAREA CE-
LOR CE SUFERĂ DE
BOLILE CRONICE
ALE CIVILIZAȚIEI.**

Ce poate să facă un stil de viață optim?

Iată o listă a bolilor cronice netransmisibile ce pot fi prevenite de stilul nostru de viață: obezitatea, dislipidemiile, rezistența la insulină, diabetul zaharat de tip 2, boala coronariană ischemică, hipertensiunea arterială esențială, accidentele vasculare cerebrale și 13 tipuri de cancere legate de obezitate.

Speranța păstrării amintirilor frumoase

Interesant este că stilul de viață care poate preveni toate aceste boli cronice este același stil de viață care poate preveni și boala Alzheimer, această dramă a minții umane la capătul unui drum care, în loc să aducă satisfacția ajungerii, îți fură harta, pozele de pe drum și chiar... tovarășii de drum! Și tragedia cea mai mare este că nu știi nici măcar că ai fost furat!...

Dr. Dale Bredesen, un neurolog care a cercetat de zeci de ani această boală, a venit cu o veste bună, extrem de bună: demența Alzheimer poate fi vindecată, cu excepția cazurilor foarte avansate. În plus, stilul de viață care poate preveni demența Alzheimer este și stilul de viață care o poate vindeca. Acum există o speranță reală pentru toți cei care suferă de afectarea cognitivă ușoară sau chiar de demența Alzheimer în fazele ei timpurii.

Alăturându-se rețelei de instituții adventiste, Centrul de Sănătate de la Urleta, situat la marginea unei păduri superbe de stejari, va oferi șansa unei vieți noi, binecuvântate, oricărei persoane care îi va trece pragul. Situat în Muntenia, la doar 90 de kilometri de București, Centrul de Sănătate Urleta poate găzdui 150 de persoane, în 75 de camere. Pe lângă terenul propriu de peste 10 hectare, centrul are un bazin de recuperare, o sală de sport și o sală de conferințe. Aerul curat și liniștea, împreună cu hrană sănătoasă, gătită în bucătăria proprie, vor oferi cadrul ideal de refacere fizică și spirituală.

La adresa www.centruldesanatateurleta.ro găsiți mai multe informații. Imaginile incluse în acest articol prezintă atât proiectul, cât și stadiul lucrărilor.

Contact: pastor Alin Văduva, coordonator proiect – alinvaduva@adventist.ro

Printr-o dietă optimizată cu suplimente, un program regulat de activitate fizică, odihnă de calitate, aer proaspăt și un mediu social curat, Centrul de Sănătate Urleta va oferi asistență de specialitate pentru formarea unui nou stil de viață, adaptat fiecărui caz în parte. Se va putea astfel modifica epigenetic informația din ADN, pentru a obține nu doar profilaxia, ci și recuperarea celor care suferă de vreuna din bolile cronice ale civilizației.

Secretul: veniți din timp, amplificați toate măsurile de schimbare a stilului de viață și predați cazul dvs. lui Dumnezeu, Marele Medic.

Centrul de Sănătate Urleta se oferă să vă fie tovarăș de drum. Suntem aici pentru a vă ajuta. ■

Doctor în medicină, **Costin Dinu** este directorul Departamentului Sănătate al Conferinței Muntenia

PRIN FOC ȘI APĂ, UN NOU ÎNCEPUT

Mă aflam acasă, în curte, în localitatea Curcani, Călărași, cu treburi și cu multe planuri în minte. Deodată am uitat de toate, deoarece mașina pompierilor ce trecea prin fața porții mele cu viteză mare, având luminile și semnalele acustice pornite, lăsa să se înțeleagă că în satul Curcani arde ceva. Pe moment, mi-am adus aminte de intervențiile mele din trecut la astfel de incidente, când fugeam împreună cu echipa imediat. De data aceasta m-am uitat pe cer și, dacă nu am văzut fum la orizont, mi-am continuat treburile începute. După câteva zile, din discuțiile purtate cu un vecin, acesta mi-a spus că vine de la primărie, unde a asistat la o scenă destul de emoționantă. Cei cărora le-a ars casa plângeau că statul voia să le ia copiii la creșă. Așa că am lăsat totul și am mers la Primăria Curcani. Nu după mult timp, m-am trezit discutând în plin consiliu local. Domnul primar, exprimându-și dorința să facă ceva pentru acest caz, însă resursele fiind limitate, m-a întrebat cu ce pot să contribui.

Pe moment am răspuns că sunt gata să mă implic personal cu mâna de lucru, cu ajutor în reintegrarea familiei (un membru fiind în penitenciar) și cu educația copiilor. Alte voci erau destul de sceptice, mai ales în ceea ce privește educația și stilul de viață al familiei. „Nici măcar nu se spală când vin pe aici, miros urât” – cam asta era concluzia majorității.

În final am hotărât să încercăm să le facem două camere și o baie. Primăria a fost de acord să ofere terenul și materialul, în rest, tot ce ține de organizare și lucrare a căzut în sarcina mea. Am stabilit împreună o vizită la familia în cauză. Imediat am fost sfătuit să nu mă expun acestui risc, deoarece erau cunoscuți ca fiind „neam de hoți și desfrânați”.

M-am rugat și am plecat spre familie. Ce am găsit acolo depășește capacitatea mea de a descrie: unsprezece persoane într-o singură cameră! Cel mai periculos membru al familiei este la pușcărie. Membrii familiei nici nu știu cât mai are de stat. Cel din detenție are un copil care nu are niciun act. Casa luase foc de la coșul sobei, iar intervenția pompierilor o înmuiase destul de bine – locuința fiind construită din chirpici. Nu aveau aragaz și nici pe ce găti.

Dormitorul din imaginea de mai jos găzduia unsprezece persoane, adulți și copii.

M-am rugat și am acționat. Am luat legătura cu mai mulți frați din mai multe comunități din zonă și din București. Discuțiile s-au finalizat cu găsirea unui aragaz la mâna a doua, donat de Școala Mihai Ionescu din București. Câțiva frați din Biserica Adventistă Radovanu au oferit o butelie gata încărcată, ceasul și furtunul pentru butelie, duze, iar Biserica Adventistă Mănăstirea le-a oferit alimente.

Reacția familiei a fost extraordinară. Mulțumiri peste mulțumiri și povestea spusă pe oriunde mergeau au făcut ca peste cincizeci de persoane să audă și să solicite informații în plus, atât despre familie, cât și despre ajutorul oferit de Biserica Adventistă.

Într-o ocazie, instalatorul de la primărie, deși inițial indignat și revoltat că vrem să ne implicăm în construcția casei pentru acești oameni, după ce am stat de vorbă cu el și i-am povestit câteva experiențe de succes din trecut cu alte cazuri, la despărțire a hotărât: „Să știi că o să vă ajut și eu la instalații când o să începeți!”

Într-o zi de sâmbătă, la Biserica Adventistă din Curcani au venit cinci copii. O fetiță a spus că ne cunoaște de când am adus aragazul la vecinii ei cu casa arsă. Alta făcea parte chiar din familia asistată. A treia era verișoară cu aceasta. După zece luni de rugăciune și vizite la primărie, domnul primar a găsit o casă pentru această familie. Așa am scăpat și de construcție. Le-a dat o casă care fusese în trecut o grădiniță. Aici, în prezent, avem și o grupă de rugăciune cu această familie.

Lucrăm mai departe pentru vizitarea la penitenciar a dlui I.G., unul dintre membrii acestei familii, deținut în Penitenciarul Poarta Albă, precum și pentru aducerea la vizită a familiei și copilului acestuia.

Rugați-vă pentru noi! Și dacă cineva vrea și poate să se implice în vreun fel alături de noi, este bine-venit! ■

**CAUT PE
FRATII MEI
GEORGE
AROIU**

George Aroiu este evanghelist,
Curcani, județul Călărași.

O INTRODUCERE ÎN LUCRAREA VINDECĂTOARE DE SUFLET A DOMNULUI HRISTOS

Este un adevăr general recunoscut că fiecare ființă umană are rănilile ei sufletești, pe care caută să și le vindece sau să și le amelioreze într-o manieră mai mult sau mai puțin eficientă. De exemplu, pentru rana lui,¹ Lameh a ucis un om (Geneza 4:23), considerând probabil că, prin răzbunare, își va alina rana din suflet. „Omenirea nu se află în starea ei naturală, ci într-una rănită. Rănită, ființa umană se află aici, la marginea drumului, între viață și moarte.”² Prin veacuri, se aud întrebările lui Ieremia, supranumit profetul lacrimilor: „Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo? Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului meu?” (Ieremia 8:22).

Este nevoie atât de leac alinător, cât și de un medic priceput, care să administreze tratamentul necesar. „Există balsam în Galaad și, de asemenea, și un medic acolo. Domnul Hristos a suportat o moarte în agonie în cele mai umilitoare împrejurări, pentru ca noi să putem avea viață.”³ Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănilile Lui, suntem vindecați (Isaia 53:5), dacă credem cu adevărat în El și ascultăm ceea ce ne învață El prin Duhul Sfânt în Sfintele Scripturi.

Originea rănilor sufletești

Cartea Geneza prezintă începuturile vieții umane desăvârșite, dar și apariția rănilor și tulburărilor sufletești. Adam și Eva au fost creați în mod desăvârșit, pe deplin fericiți și fără nicio umbră de tristețe, vinovăție, nemulțumire sau amărăciune. „La început, omul a fost înzestrat cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată.”⁴

Sperând să câștige o cunoaștere și o experiență superioară prin ascultarea de sugestia păcătoasă a Diavolului, Eva a mâncat din fructul oprit, după care Adam a ales să împărtășească aceeași soartă cu ea, prin același act de neascultare (Geneza 3). Care a fost mărturia și reacția emoțională a celor doi când Creatorul a venit la ei? S-au ascuns la auzirea glasului lui Dumnezeu, mărturisind că le este frică pentru că sunt goi (Geneza 3:10).

Avem aici descoperită în actul păcătuirii originea rănilor interioare, a tulburărilor emoționale experimentate de ființele umane. „Valoarea infinită a jertfei cerute pentru răscumpărarea noastră descoperă faptul că păcatul este un rău îngrozitor. Prin păcat, întregul organism este tulburat,

mintea este pervertită, imaginația – coruptă.”⁵ Adam și Eva au trăit frica pentru prezentul și viitorul lor, goliciunea lăuntrică a vinovăției, nesiguranței și neliniștii pentru ceea ce va fi cu ei mai departe.” După păcătuiră sa, Adam se vedea – la început – pășind într-o altă sferă a existenței sale. Dar, nu după mult timp, gândul păcătuirii sale l-a umplut de groază... Iubirea și pacea care fuseseră partea lor s-au dus, iar în locul lor au rămas simțământul păcatului, o teamă pentru viitor și o goliciune a sufletului.”⁶

Intervenția terapeutică a lui Domnului Hristos

În spatele celor mai multe tulburări emoționale se regăsesc vinovăția, anxietatea și resentimentul.⁷ Biblia spune că „neliniștea din inima omului îl doboară, dar o vorbă bună îl înveselește” (Proverbele 12:25). Cine poate să aducă această vorbire bună, vindecătoare de suflet? Cel care a venit la Adam și Eva după păcătuiră a fost Domnul Hristos. „Isus a fost lumina poporului Său — Lumina lumii — înainte de a veni pe pământ în corp omenesc. Prima rază de lumină care a străpuns întunericul în care păcatul învăluisese omenirea a venit de la Domnul Hristos.”⁸ El a avut o limbă iscusită, prin care a știut să învieze cu vorba pe cel doborât de întristare (Isaia 50:4). A tămăduit pe cei cu inima zdrobită (Luca 4:18), oferindu-le o speranță profundă pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntau. În lucrarea Lui pentru oameni, tămăduia⁹ orice fel de afecțiune care era în norod” (Matei 4:23). Împrejurările și nevoile celor care l-au implorat sprijinul au fost variate și niciunul dintre aceia care au venit la El nu a plecat fără să fie ajutat. De la El se revărsa un șuvoi de putere vindecătoare și oamenii erau întregiți trupește, mintal și spiritual.”¹⁰

Studiul psihologic aprofundat și sistematic pentru înțelegerea modului cum funcționează mintea umană și cum pot fi vindecate rănilile și tulburările interioare a început în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. În anul 1879, Wilhelm Wundt a inaugurat etapa științifică a psihologiei, prin laboratorul său de la Leipzig,¹¹ dar tot adevărul, din orice domeniu de cercetare, vine de la Domnul Hristos, care este Lumina lumii (Ioan 8:12), Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14:6). O scurtă analiză a secolelor anterioare cu privire la preocupările psihologice ne va arăta că a existat o cantitate enormă de reflecție, scriere, consiliere, teoretiza-

re psihologică și chiar unele cercetări.¹² Este adevărat că „forma acestei psihologii a fost diferită în multe privințe de psihologia orientată empiric și statistic... Această psihologie mai veche s-a bazat mai mult pe reflectările filozofice și teologice ale gânditorilor și slujitorilor creștini. În ciuda acestui fapt, aceasta a fost o lucrare psihologică autentică și a pătruns în istoria creștinismului.”¹³

De-a lungul timpului, „Dumnezeu a îngăduit ca un popot de lumină să se reverse asupra lumii, atât în domeniul științei, cât și în cel al artei.”¹⁴ Este cunoscut faptul că „lumea a avut mari învățători, bărbați cu un intelect uriaș și cercetători neobosiți, oameni ale căror declarații au stimulat gândirea și au deschis înaintea ochilor câmpuri vaste ale cunoașterii... dar există Cineva care are o poziție mai înaltă decât a lor. [...] Așa cum luna și aștrii sistemului nostru solar strălucesc prin lumina pe care o reflectă de la soare, tot așa, în măsura în care învățătura lor este adevărată, marii gânditori ai lumii reflectă razele Soarelui Neprihănit. Fiecare scânteie de gând, fiecare străfulgerare a minții vine de la Lumina lumii.”¹⁵

Isus Hristos este același ieri, azi și în veci (Evrei 13:8). El a vindecat și oameni cu afecțiuni psihice¹⁶ și cu siguranță că face și astăzi lucrul acesta, iar „lucrarea noastră este aceea de a-i aduce pe bolnavi și pe suferinzi la Hristos pe brațele credinței noastre. Să-i învățăm să creadă în Marele Vindecător. Să ne prindem puternic de făgăduința Lui și să ne rugăm pentru manifestarea puterii Lui. Însăși esența Evangheliei înseamnă refacere, și Mântuitorul dorește ca noi să-i îndemnăm pe cei bolnavi, deznădăjduiți și suferinzi să se prindă de puterea Lui.”¹⁷ Aceasta face parte din lucrarea de slujire a celor ce-L urmează pe Miel oriunde merge El (Apocalipsa 14:4), pentru că printre darurile oferite de Duhul Sfânt credincioșilor se află și darul tămăduirilor (1 Corinteni 12:9), care se referă atât la facilitarea vindecării în domeniul fizic, cât și mental-spiritual.

Vorbind pe scurt despre relația dintre psihologie și Biblie, Ellen White spune că „adevăratele principii ale psihologiei se află în Sfintele Scripturi,”¹⁸ iar Wiliam Miller, în studiul lui serios și hristocentric, prin călăuzirea Duhului Sfânt al Sfintelor Scripturi, a spus că a descoperit în ele „un bun leac pentru toate bolile sufletului”¹⁹. În mod concret, „când este primită în curățenia și puterea sa, Evanghelia este un remediu pentru maladiile care își au rădăcina în păcat. Soarele Neprihănitului – Isus Hristos – răsare cu vindecare sub aripile Lui (Maleahi 4:2). Nimic din tot ceea ce oferă această lume nu poate vindeca o inimă zdrobită, nu poate aduce liniște sufletească, nu poate alunga grijile sau boala. Faima, geniul, talentul – niciunul dintre acestea nu poate aduce bucurie unei inimi întristate sau să dea înapoi viața irosită. Viața lui Dumnezeu în sufletul omului este singura nădejde a acestuia. Iubirea pe care Hristos o răspândește prin toată ființa este o putere dătătoare de viață. Fiecare parte vitală – creierul, inima, nervii – este atinsă de aceasta, aducându-i vindecare... Ea dezleagă sufletul de vină și

tristețe, de neliniște și griji care strivesc forțele vitale. Odată cu ea vin seninătatea și stăpânirea de sine. Ea sădește în suflet o bucurie pe care niciun lucru pământesc nu o poate distruge – bucurie în Duhul Sfânt –, o bucurie dătătoare de sănătate, dătătoare de viață. Cuvintele Mântuitorului: «Veniți la Mine... și Eu vă voi da odihnă» (Matei 11:28) sunt o rețetă pentru vindecarea suferințelor fizice, mintale și spirituale. Deși oamenii și-au provocat suferința prin propria lor purtare greșită, El îi privește cu milă. La El, pot găsi ajutor. Domnul Hristos va face lucruri mari pentru cei care se încred în El.”²⁰

În aceste timpuri din urmă, stresante și tulburătoare, când afecțiunile psihice sunt în creștere, putem găsi cu siguranță vindecare sufletească în Domnul Hristos. El ne iubește cu o dragoste extraordinară și, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi (Efeseni 3:20). ■

„EL ÎȚI IARTĂ TOATE FĂRĂDELEGIILE TALE, EL ÎȚI VINDECĂ TOATE BOLILE TALE.” (PSALMII 103:3)

Liviu Văduva este pastor în Conferința Muntenia

¹ În Septuaginta, versiunea greacă a VT, cuvântul din limba greacă tradus în limba română „rană”, este *traumata*, ceea ce poate conduce la concluzia că este vorba de o rană interioară, sufletească.

² Jean C. Larchet, *Terapeutică bolilor spirituale*, Editura Sophia, București, 2001, p. 3, citat de Sorin Săndulache, în *Elemente de antropologie creștină*, Editura Graphe, Cernica, 2004, p. 86

³ https://egwwritings.org/?ref=ro_SS.332.2¶=2726.1709

⁴ https://egwwritings.org/?ref=ro_CH.17.1¶=2010.36

⁵ https://egwwritings.org/?ref=ro_DV.451.2¶=2690.2488

⁶ https://egwwritings.org/?ref=ro_PP.57.1¶=2674.169

⁷ Sorin Săndulache, *Consiliere și psihoterapie pastorală*, Editura Institutului Teologic Adventist, Cernica, 2006, p. 203.

⁸ https://egwwritings.org/?ref=ro_PP.367.3¶=2674.1615

⁹ În limba greacă apare verbul *terapeuo*, de unde provine în limba română substantivul „terapie”.

¹⁰ https://egwwritings.org/?ref=ro_DV.17.2¶=2690.35

¹¹ https://ro.wikipedia.org/wiki/Wilhelm_Wundt

¹² Eric L. Johnson, *Psychology and Christianity*, InterVarsity Press, Downers Grove, Illinois, 2010, p. 11.

¹³ *Ibid.*

¹⁴ https://egwwritings.org/?ref=ro_PP.113.4¶=2674.429

¹⁵ https://egwwritings.org/?ref=ro_Ed.13.3¶=2029.30

¹⁶ Sorin Săndulache, *Consiliere și psihoterapie pastorală*, Editura Institutului Teologic Adventist, Cernica, 2006, p. 464.

¹⁷ https://egwwritings.org/?ref=ro_HLL.824.5¶=2000.3965

¹⁸ https://egwwritings.org/?ref=ro_1MCP.10.2¶=2669.126

¹⁹ https://egwwritings.org/?ref=ro_TV.319.2¶=2711.1453

²⁰ https://egwwritings.org/?ref=ro_DV.114.4¶=2690.527

SLAVĂ ȘI GLORIE LUI DUMNEZEU!

Departamentul Tineret din Conferința Transilvania de Sud a organizat pe 23 martie a.c., în Biserica Adventistă din Câmpenița, Festivalul de Muzică al Companionilor cu titlul *Slavă și glorie lui Dumnezeu*. Evenimentul a oferit ocazia la peste 230 de tineri să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu și unii pe alții, dezvoltându-se în slujire.

Ora de rugăciune a fost ținută de Biró András, director asistent al Departamentului Tineret, într-o sală arhiplină. După mai multe cântări în comun, Poenariu Gelu, directorul Departamentului Tineret, a pus la probă cunoștințele biblice ale tinerilor printr-un concurs biblic online. Prestația formațiilor muzicale, a soliștilor, a muzicienilor și a interpreților din Transilvania Sud și Nord a făcut programul mai colorat, iar Cuvântul a fost prezentat cu putere. Pastorul Lucaci Edmond a accentuat ideea ca lauda noastră să fie concentrată doar asupra lui Dumnezeu. Pastorul Ferencz Zorgel József a prezentat sfaturi utile pentru o viață de calitate.

Iată câteva gânduri ale participanților:

„A fost o mare onoare pentru mine faptul că am putut participa la acest festival de muzică. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Sunt fericit pentru că văd mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu! A fost o ocazie minunată, într-un loc liniștit, în anturajul cunoșcuților și în prezența unui Dumnezeu fantastic! Aștept cu nerăbdare următoarea ocazie, dar simt că inima mea ar vrea să cânte deja la marea de cristal! Să fim și acolo împreună!”

(Szabó József, Cristuru Secuiesc)

„Festivalul de creație a fost ca o reîncărcare spirituală pentru noi, pentru că muzica și cântecele ne-au înviorat sufletele. Au fost interpretate diferite piese muzicale, care ne-au încântat. Ne-am simțit binecuvântați.”

(Nagy Bolglárka, Sântioana de Mureș)

„Am ascultat piese clasice și bisericești foarte frumos interpretate, spre lauda lui Dumnezeu și spre bucuria ascultătorilor. M-am simțit foarte

bine la acest eveniment. Cred că ar fi util să se organizeze mai multe evenimente de acest gen, spre lauda lui Dumnezeu și dezvoltarea tinerilor.”

(Szegedi Edwin, Câmpenița)

„Pentru mine a fost o bucurie ca biserica adventistă de la Câmpenița să fie gazda unui astfel de eveniment. Festivalul s-a desfășurat într-o atmosferă creștină. Îmi place că au venit, pe lângă tinerii bisericilor mari, și cei din bisericile mici, care au interpretat cântări și au recitat poezii. Este o bucurie să vedem cum se dezvoltă tinerii în cele spirituale și în slujire. Cred că este nevoie de astfel de evenimente.”

(Ferencz Z. József, pastorul local)

„Atmosfera a fost înălțătoare. Concursul din cursul dimineții i-a trezit la viață pe tineri. Am ascultat muzică plăcută, fanfara care ne-a pus

în mișcare, cântări care ne-au vorbit inimii, interpretate de soliști și formații, cât și mesaje spirituale din Scriptură, care ne-au schimbat perspectiva de viață. Am avut parte nu doar de hrană spirituală, ci și de un prânz și o cină gustoase din partea diaconiei comunității Câmpenița. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru tinerii care au venit, pentru slujirea celor implicați în organizare și pentru ospitalitatea comunității gazdă.”

(Biró András, organizatorul principal al evenimentului)

Întâlnirea s-a terminat cu discuții și mulțumiri, în speranța reîntâlnirii. *Soli Deo Gloria!* ■

Szász Ernest este pastor, Conferința Transilvania de Sud.

„LĂUDAȚI PE DOMNUL!
LĂUDAȚI PE DUMNE-
ZEU ÎN LOCAȘUL LUI
CEL SFÂNT,

LĂUDAȚI-L ÎN ÎNTINDE-
REA CERULUI, UNDE SE
ARATĂ PUTEREA LUI!

LĂUDAȚI-L PENTRU
ISPRĂVILE LUI CELE
MARI,

LĂUDAȚI-L DUPĂ
MĂRIMEA LUI NEMĂR-
GINITĂ! LĂUDAȚI-L CU
SUNET DE TRĂMBIȚĂ,

LĂUDAȚI-L CU ALĂUTA
ȘI HARPA!

LĂUDAȚI-L CU TIMPA-
NE ȘI CU JOCURI,

LĂUDAȚI-L CÂNTÂND
CU INSTRUMENTE
CU COARDE ȘI CU
CAVALUL!

LĂUDAȚI-L CU CHIM-
VALE SUNĂTOARE,

LĂUDAȚI-L CU CHIM-
VALE ZĂNGĂNITOARE!

TOT CE ARE SUFLARE
SĂ LAUDE PE DOMNUL!

LĂUDAȚI PE DOMNUL!”

(PSALMII 150)

ÎNTRUPAREA LUI ISUS HRISTOS ȘI PĂCATUL ÎN HRISTOLOGIA LUI ELLEN G. WHITE (1)

După ce am înțeles, pe baza articolelor din numerele precedente ale revistei, ce ne învață Scriptura despre relația dintre natura întrupată a lui Isus Hristos și păcatul adamic, în acest articol ne concentrăm atenția asupra aceleiași relații, dar din perspectiva Spiritului Profetic. Așadar, este nevoie să obținem o înțelegere clară a răspunsului pe care Ellen G. White îl dă la dubla întrebare care are totuși trei aspecte: cum era viața lui Hristos în ceea ce privește păcatul la numărul singular și plural, ca (1) stare de ființare / stare ontologică, ca (2) manifestări exterioare și (3) ca motivație lăuntrică? Răspunsurile ei scurte s-au dat în subtitlurile acestui articol, după cum urmează:

1. Viața lui Isus era lipsită de „păcate”, adică de „fapte și motivații păcătoase”

Este ușor de înțeles că ea îl considera pe Isus Hristos ca fiind fără păcat „în gând, vorbă și faptă”.¹ De asemenea, Isus era fără egoism și fără păcate;² a fost inocent și curat;³ nu s-a găsit în el nicio imperfecțiune, egoism, pată sau urmă de răutate;⁴ „a trăit o viață fără pată de la iesle până la cruce”.⁵

Toate acestea deoarece, dacă s-ar fi găsit „o singură pată de păcat în Răscumpărătorul nostru, sacrificiul Lui n-ar fi obținut mântuirea omului”.⁶ Hristos a fost puritatea întrupată,⁷ motiv pentru care se numea „Cel fără de păcat”⁸ sau „Exemplul lipsit de păcat”.⁹

Satana a fost cu totul surprins de viața imaculată a lui Isus. „Puritatea neumbrită a copilăriei, a tinereții și a vârstei maturității lui Hristos, pe care Satana n-a putut să o mânjească, l-a supărat excesiv [pe Satana]”.¹⁰

În cele ce urmează, vom vedea ce spune Ellen White despre natura umană a lui Isus în ceea ce privește păcatul ca stare lăuntrică, sau stare de ființare, sau stare ontologică. Vă reamintim că expresiile „stare lăuntrică”, „stare de ființare”, „stare ontologică” sau „păcatul la singular” înseamnă același lucru. Ellen White are două feluri de afirmații, care par a fi contradictorii, despre natura umană pe care Isus Hristos a moștenit-o de la mama sa, Maria, prin naștere biologică. Pe de o parte, ea spune că Isus a luat o natură umană „căzută”, „păcătoasă”, iar pe de altă parte, ea afirmă că Isus a luat o natură umană total lipsită de păcatul la singular. Să vedem cum se pot înțelege aceste două categorii de afirmații ale lui Ellen White, care par a fi contradictorii. Ea a afirmat că:

2. Hristos a luat natura umană „căzută”, „păcătoasă” a omului

Ellen White identifică trei domenii ale vieții, domenii în care natura umană pe care a acceptat-o Isus prin întrupare a fost afectată de acțiunea legii

eredității. Această lege, prin acțiunea ei de patru mii de ani, a diminuat (1) puterea fizică (*physical strength*), (2) puterea mentală (*mental power*) și (3) valoarea morală (*moral worth*) a omului,¹¹ „așa cum se poate vedea din istoria înaintașilor lui Hristos. El a venit cu o asemenea ereditate (moștenire) cu scopul de a se împărtăși de necazurile [*sorrows*] și ispitele noastre, ca să ne dea un exemplu de viață lipsită de păcat [*sinless life*].”¹²

Afirmația lui Ellen White cu privire la diminuarea celor trei puteri ale omului explică sensul numeroaselor ei referiri la faptul că Isus a luat asupra sa „natura umană căzută” (*the fallen human nature*), sau cea afectată de păcat. Vom reda câteva asemenea referiri. În 1874, ea a scris: „Împăratul slavei Și-a propus să Se umilească până la natura unei omeniri căzute! El a pășit pe urmele lui Adam. A luat natura căzută a omului și S-a angajat să-l confrunte pe puternicul dușman care l-a biruit pe Adam.”¹³

În volumul trei al cărții *Spirit of Prophecy*, publicată în anul 1878, ea a scris despre Hristos că acesta „Și-a asumat natura căzută [a oamenilor]”.¹⁴ În 1896, Ellen White încă susținea în mod explicit că „Hristos, Fiul fără prihană al lui Dumnezeu, a onorat neamul omenesc, luând asupra Sa natura umană căzută”.¹⁵ În *Desire of Ages* (*Hristos, Lumina lumii*), publicată în 1898, a afirmat că „în pofida faptului că păcatele unei lumi vinovate au fost așezate asupra lui Hristos, în ciuda umilirii de a fi luat asupra Sa natura noastră căzută, vocea din cer L-a declarat Fiul al Celui Veșnic”.¹⁶

Mai mult decât atât, Ellen White spune că Isus a acceptat natura umană păcătoasă. „Îmbrăcat în haina umanității, Fiul lui Dumnezeu a coborât la nivelul aceluia pe care dorea să-i salveze. În El nu s-a găsit niciun vicleșug sau păcat; El a fost totdeauna curat și neîntinat; totuși a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă”.¹⁷

O altă gamă de expresii folosite de Ellen White pentru a descrie natura umană pe care Hristos și-a asumat-o se află în următoarele afirmații: Isus a venit „într-un trup (fire, *sarx*) asemănător cu al păcatului”,¹⁸ a suferit în natura umană „degradată și mânjită de păcat”,¹⁹ a luat asupra sa „natura ofensatoare a omului” (*the offending nature of man*).²⁰ Dar parcă se contrazice când afirmă în multe dintre cărțile ei că Hristos a luat natura umană „lipsită de păcat” a omului. Despre această aparentă contradicție vom vorbi în numărul următor al revistei. Aici însă suntem datori cu câteva concluzii.

Concluzii

În urma analizei acestor idei clare ale lui Ellen White, putem enunța o concluzie care este bine susținută de dovezile sus menționate, și anume că atunci când Ellen White spune că Isus Hristos a luat asupra Sa natura umană căzută (*fallen human nature*) sau natura păcătoasă a omului (*sinful human nature*), afirmă, de fapt, că Mântuitorul a luat asupra Sa toate efectele păcatului adamic. Ea se referă la efectele păcatului adamic ca fiind „infirmități și slăbiciuni” (*weaknesses and infirmities*).

Nu este greu să ne dăm seama ce a înțeles Ellen White prin „efectele păcatului” prezente în natura umană a lui Isus Hristos cel întrupat, pe care le numește „infirmități și slăbiciuni”. Următoarele consecințe nevinovate ale păcatului adamic sunt rezultatul acțiunii „marii legi a eredității” în ființa Fiului lui Dumnezeu cel întrupat: o natură umană supusă morții, oboselii, tristeții, foamei, setei și o natură slăbită fizic, intelectual, moral și volițional, una predispusă eșecului în fața ispitei. Adam nu le-a avut pe acestea în Grădina Edenului. În acest sens, Isus a coborât exact acolo unde se afla omul căzut, luând asupra Sa natura umană a acestuia, cu toate efectele adverse produse de patru mii de ani de acțiune a păcatului.

În toate afirmațiile lui Ellen White în care găsim că Hristos a luat asupra Sa „natura umană căzută/păcătoasă” (*man's fallen / sinful nature*), ea de fapt susține că Hristos a avut natura noastră umană afectată, slăbită fizic, intelectual, moral și volițional de căderea lui Adam. ■

Conf. univ. dr. Szallós-Farkas Zoltán, Universitatea Adventus, Cernica

¹ White, *Review and Herald* (RH), 26 aprilie 1906.

² *Ibid.*, 2 august 1906.

³ *Ibid.*, 17 iulie 1894.

⁴ *Ibid.*, 8 august 1893.

⁵ *Ibid.*, 28 ianuarie 1909.

⁶ White, *Signs of the Times* (ST), 15 iulie 1880.

⁷ White, *Desire of Ages* (DA), (Hagerstown, DC: Review and Herald, 1993) 243.

⁸ *Ibid.*, 111.

⁹ White, RH, 14 februarie 1893.

¹⁰ White, ST, 5 aprilie 1883.

¹¹ White, *Desire of Ages*, 117.

¹² *Ibid.*, 49.

¹³ White, RH, 24 februarie 1874.

¹⁴ *Idem*, *Spirit of Prophecy* (4 vol; Hagerstown, Md.: Review and Herald, 1878), 3:183.

¹⁵ White, RH, 29 septembrie 1896.

¹⁶ *Idem*, *Desire of Ages*, 112.

¹⁷ White, RH, 15 decembrie 1896.

¹⁸ *Idem*, *Youth Instructor*, (YI), 23 august 1894; *Letter* 106, 1896.

¹⁹ White, YI, 29 decembrie 1900.

²⁰ *Idem*, RH, 17 iulie 1900.

NICIO ALTĂ GREUTATE (2)

Participanții la Congresul din Ierusalim s-au limitat la lămurirea problemelor discutate și pe acestea le-au amintit într-o scrisoare către credincioșii dintre neamuri: nimic despre mono-teism, respectarea numelui lui Dumnezeu, a zilei Sale, a părinților, a vieții, a averii și demnității aproapelui. Nu se puneau problema acestor cerințe morale, pentru că erau prea clare și indiscutabile.

Și au adăugat: „Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat” (Faptele 15:21). Adică: nu trebuie să vă scriem noi să nu jurați fals, să nu lucrați în toate zilele săptămânii, să nu furați, să nu mințiți – acestea vi s-au spus și le aflați la sinagogă în fiecare zi de Sabat. Rețineți: în fiecare zi de Sabat.

Problemele critice subliniate de conducători și asupra cărora le-au dat avertismente precise sunt arătate în versetul 29: „Să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie.” Aici erau oamenii deficitari și aici trebuia insistat. Restul era clar, fusese propovăduit, se repeta în zilele de Sabat. Dacă suferi de ulcer, medicul nu te tratează de tuberculoză!

M-aș referi la un singur punct dintre cele patru: să se ferească de sânge. Dacă cineva se tăia și își spăla sângele, bandajându-se, era vinovat de un păcat? Era vorba pe vremea aceea de transfuzii de sânge pe care să le evite? În 1628, medicul englez William Harvey a descoperit circulația sângelui (mă bazez pe informații culese de pe internet). La scurt timp după aceea a fost încercată cea mai veche transfuzie de sânge. În 1665 a fost înregistrată prima transfuzie de sânge reușită; aceasta a fost efectuată în Anglia de către medicul Richard Lower; el a făcut la câini transfuzii de sânge de la alți câini. În 1667, medicul Jean-Baptiste Denis, în Franța, și Richard Lower, în Anglia, au reușit, independent unul de altul, să facă transfuzii de sânge de la oi la oameni. În 1818, obstetricianul James Blundell a efectuat cu succes prima transfuzie de sânge uman la o pacientă care suferea de hemoragie după naștere (post-partum).

Atât despre istoria transfuziilor de sânge. Țineți cont că, înainte de secolul al XVII-lea, nu

s-au făcut transfuzii de sânge. În niciun caz pe vremea apostolilor. A condamna practica transfuziilor de sânge pe baza textului din Faptele 15:20,29, când nu se făcea așa ceva, ar însemna să pervertim textul și înțelesul lui, avertizându-i pe oameni împotriva unui „pericol” inexistent.

La ce se refereau apostolii când le cereau neamurilor să se ferească de sânge? E atât de simplu! Să citim următoarele texte, pentru că Biblia este propriul ei interpret, explicându-se singură:

„Numai carne cu viața ei, adică sângele ei, să nu mâncați” (Geneza 9:4).

„Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri, în toate locurile unde veți locui: cu niciun chip să nu mâncați nici grăsime, nici sânge” (Leviticul 3:17).

„Numai vezi să nu cumva să mănânci sângele, căci sângele este viața (sufletul, în ebraică *nephesh*), și să nu mănânci sufletul împreună cu carnea” (Deuteronomul 12:23).

„În ziua aceea i-au bătut pe filistenii de la Micmaș până la Aialon. Poporul era foarte obosit și s-a aruncat asupra prăzii. A luat oi, boi și viței, i-a junghiat pe pământ și i-a mâncat cu sânge cu tot. Au spus lucrul acesta lui Saul și i-au zis: «Iată că poporul păcătuiește împotriva Domnului, mâncând cu sânge.» Saul a zis: «Voi faceți o neglijare; rostogoliți îndată o piatră mare încoace.» Apoi a adăugat: «Împrăștiati-vă printre popor și spuneți fiecăruia să-și aducă boul sau oaia și să-l junghie aici. Apoi să mâncați și nu păcătuiți împotriva Domnului mâncând cu sânge»” (1 Samuel 14:31-34).

Imediat după căderea în păcat, Dumnezeu i-a învățat pe oameni să aducă jertfe și, în scopul acesta, erau folosite numai animale curate (vezi Geneza 4:4). Așa a făcut Noe (vezi Geneza 8:20). Și iată precizarea făcută de Domnul în vremea lui Moise: „Dacă este vorba de dobitoacele curate, care nu pot fi aduse ca jertfă Domnului...” (Leviticul 27:11). Distincția amănunțită între dobitoace curate și necurate este dată în Leviticul 11:1-47 și Deuteronomul 14:4-21.

„NUMAI CARNE
CU VIAȚA EI,
ADICĂ SÂNGELE EI,
SĂ NU MÂNCAȚI.”
(GENEZA 9:4)

„ACEASTA ESTE
O LEGE VEȘNICĂ
PENTRU URMAȘII
VOȘTRI, ÎN TOATE
LOCURILE UNDE
VEȚI LOCUI: CU
NICIUN CHIP SĂ NU
MÂNCAȚI NICI GRĂ-
SIME, NICI SÂNGE.”
(LEVITICUL 3:17)

„NUMAI VEZI SĂ
NU CUMVA SĂ MĂ-
NÂNCCI SÂNGELE,
CĂCI SÂNGELE ESTE
VIAȚA (SUFLETUL, ÎN
EBRAICĂ NEPHEȘ)
ȘI SĂ NU MÂNÂNCCI
SUFLETUL ÎMPRE-
UNĂ CU CARNEA.”
(DEUTERONOMUL
12:23)

În condițiile în care oamenii, potrivit cu aceste clarificări, mâncau carne, era interzisă totuși consumarea de sânge ca aliment. Saul a numit lucrul acesta o nelegiuire, un păcat. Cu privire la consumarea sângelui în alimentație au fost avertizați creștinii dintre neamuri. Nici vorbă nu era de transfuzii de sânge.

Când un copil trece printr-o suferință care necesită neapărat o transfuzie de sânge, părinții dau pe față o atitudine cel puțin iresponsabilă dacă refuză acest lucru citând textul din Faptele apostolilor 15. Când viața unui individ este în pericol și va muri fără o transfuzie de sânge, toți cei care sar în ajutor oferind sânge fac o faptă creștinească, umanitară, eroică. Aceea este adevărata iubire față de aproapele: „Ca pe tine însuși.” „Toți ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12).

Sigur că o transfuzie nu se face oricum, nu o face oricine și nu în orice condiții. Există grupe sangvine și se ține cont de compatibilitate și de igienă extremă. Există și riscuri de contaminare, care nu pot fi ignorate. Dacă însă se ține cont de toate regulile și precauțiile, dacă acestea sunt respectate cu rigurozitate, refuzarea sau condamnarea acestei practici medicale pe motive biblice este o răstălmăcire gravă și periculoasă și un deserviciu făcut creștinismului.

Ce zice de fapt Biblia despre aceste sacrificii? Le laudă. Isus Și-a dat viața pentru noi; prin sângele Lui suntem iertați și mântuiți (vezi Efeseni 1:7 și multe alte texte). Care trebuie să fie deci atitudinea noastră față de aproapele din acest punct de vedere? A fost precizată de apostolul Ioan:

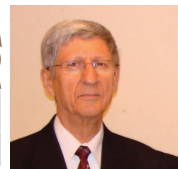
„Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3:16).

Afirmația că noi „trebuie să ne dăm viața pentru frați” poate avea mai multe semnificații: să riscăm să ne pierdem viața într-o intervenție urgentă pentru a-i salva pe alții, să oferim sânge pentru salvarea unor vieți, să consumăm timp, energie și bani pentru binele, hrănirea, salvarea, binecuvântarea semenilor noștri mai puțin favorizați. Da, a oferi sânge pentru transfuzii înseamnă a-ți da viața pentru cineva, nu total, ci parțial, pentru că în sânge este viața.

Dar transplanturi de organe? La începutul propovăduirii lui Pavel în cetățile Galatiei, ascultătorii lui câștigați la creștinism erau în stare să facă orice sacrificii pentru el: „Unde este dar fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu puțință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat” (Galateni 4:15).

Astăzi este cu puțință, se fac transplanturi de organe. În funcție de importanța organului transplantat, donatorul poate trăi mai departe sau nu. M-am întrebat uneori dacă aș fi în stare să donez părți importante din corpul meu, de exemplu un rinichi, pentru salvarea vieții soției mele. Cred că aș putea s-o fac. Ce înseamnă micile noastre sacrificii față de sacrificiul suprem al lui Hristos?

VIATA
ÎN DAR
ȘTEFAN
RADU

„NOI AM CUNOSCUT DRAGOSTEA LUI PRIN ACEEA CĂ EL ȘI-A DAT VIAȚA PENTRU NOI; ȘI NOI DECI TREBUIE SĂ NE DĂM VIAȚA PENTRU FRAȚI” (1 IOAN 3:16).

Ștefan Radu este pastor pensionar.

DEZVOLTAREA NOII HRISTOLOGII

Introducere

Am urmărit până acum, împreună cu cititorii noștri, două direcții ale dezvoltării hristologiei adventiste, cu referire la natura umană moștenită de Isus: hristologia naturii „păcătoase”, susținută de Waggoner, Prescott, Andreasen și alții (1888–1957), și hristologia naturii „nepăcătoase”, lansată de Froom și Anderson în 1957.

Indiferent care ar fi fost modelul hristologic cel mai popular printre AZS înainte de 1888, introducerea hristologiei naturii „păcătoase” și promovarea acesteia după 1888 nu pare să fi trezit proteste. Primul document interpretat ca un protest față de hristologia lui Waggoner este scrisoarea lui Ellen White adresată lui W.L.H. Baker în Australia, și care se va descoperi în Australia după anii 1950 – tocmai la timp pentru a-i încuraja pe Froom și Anderson în hristologia naturii nepăcătoase și a permite citarea unor selecțiuni în cartea *Răspunsuri la întrebări de doctrină* (1957).

Vom trece în revistă principalii lideri de opinie care au dezvoltat noua hristologie adventistă a naturii umane „nepăcătoase” moștenită de Isus.

O galerie de teologi (1957–2019)

După cum am arătat în edițiile anterioare ale revistei, cartea lui Froom, Read și Anderson („grupul FREDA”), *Răspunsuri la întrebări de doctrină* (QOD), publicată de administrația centrală a bisericii în 1957, a lansat o nouă teologie a naturii umane a lui Isus, care coincidea în esență cu ortodoxia protestantă și catolică. Această coincidență nu trebuie privită cu ochi conspiranoic. Nu a fost un act de trădare sau de solidarizare ecumenică,

așa cum clamează anumiți critici neîntemeiați, ci a fost rezultatul unui proces de revizuire teologică internă, început cu ani înaintea dialogului adventist-evanghelic din 1955–1956.

Am arătat că deja Nichols și Rebok se simțeau stânjeniți încă din 1949 de aspectul scandalos al vechii hristologii și că au încercat să mai dilueze „păcătoșenia” unor afirmații din cărțile noastre. Cartea grupului FREDA din 1957 însă, cu toată opoziția față de ea, a dat tonul la o nouă etapă în teologia adventistă, o teologie care avea să devină mai informată, mai profesională și, cel puțin la modul ideal, mai responsabilă. Rămâne de văzut dacă problema naturii umane a lui Isus a fost corect și definitiv rezolvată astfel, dacă s-a făcut un progres sau dacă ne-am aventurat cu toții într-o acoladă atractivă, dar nenecesară.

Noua hristologie a fost diseminată însă nu doar prin QOD. Revista pastorală *Ministry*, al cărei fondator fusese Froom, iar în 1957 era editată de Anderson, a început să promoveze noua hristologie încă din decembrie 1957. În acel număr, au fost publicate articole despre întruparea Domnului, dintre care, cel puțin trei afirmă natura umană neprihănită moștenită de Isus. Unul din acestea era un extras din *Teologia Dogmatică* a lui William Shedd (†1894), teolog prezbiterian american. Alte asemenea articole au fost semnate de J.A. Buckwalter, secretarul adjunct al Asociației Pastorale a CG, și de doamna E.W. Cocs, din Conferința Anglia de Sud.¹

Revista *Ministry* a continuat acest nou accent hristologic, publicând articole cu acest subiect, scrise de diverși autori AZS, unii mai puțin cunoscuți: A.V. Olson (ian. 1962), Wadie Farag

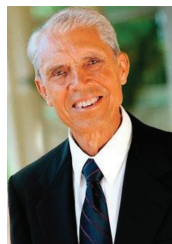
Edward Heppenstall

Raoul Dederen

Hans K. LaRondelle

Desmond Ford

Morris Venden

Norman Gulley

Roy Adams

William G. Johnsson

(sept. 1962), G.D. Keough (oct. 1963), R.H. Blodgett (sept. 1964), Edwin Reiner (mart. 1965), Robert Olson (mai 1970). În 1971, Edwin Reiner a publicat și o carte cu acest subiect.² În Europa, primul care a promovat hristologia naturii umane nepăcătoase a fost Jean Caseaux (1969), editorul *Revue Adventiste*.

Principalele influențe de partea noii hristologii au fost câțiva profesori care, pe lângă faptul că au semnat o serie de articole specifice în *Ministry*, sau au scris cărți specifice, au marcat promoții de pastori: Edward Heppenstall, profesor de teologie sistematică la Universitatea Andrews (1955–1966). El a accentuat păcatul ca stare sau condiție naturală a omului, pe care o numea „păcatul original”, insistând în același timp că Isus S-a născut fără păcat (*sinless*), deoarece S-a născut de la Duhul Sfânt și nu s-a născut despărțit de Dumnezeu, ca toți ceilalți oameni. De aici, Heppenstall deduce zădărnicia căutării omenești după perfecțiune, afirmând că nu există desăvârșire omenească fără păcat.³ Heppenstall era britanic de origine și fusese educat în America, atât în colegiul adventist, cât și în universități neadventiste.⁴

Alți doi mari profesori care au promovat noua hristologie au venit din Europa. Hans K. LaRondelle (†2011), pastor olandez, student al teologului reformat Berkouwer și apoi student al lui Heppenstall, a devenit un renumit profesor de teologie la Universitatea Andrews (1967–1991). Raoul Dederen (†2016), fost catolic, convertit la adventism de o tânără belgiană, cu care mai apoi s-a căsătorit, a studiat la Collonges, a fost pastor în Belgia, apoi profesor la Collonges, iar după ce și-a încheiat studiile doctorale la Geneva, a predat la Universitatea Andrews (1964–1991). A fost de asemenea un promotor al noii hristologii printre studenții de la teologie.

O influență decisivă în propagarea noii hristologii a avut predicatorul și teologul Desmond Ford (†2019), profesor de teologie sistematică la Avondale, Australia. Ford s-a alăturat lui Heppenstall în a milita împotriva vechii hristologii și a școlii lui Andreasen, susținând printre altele, în cuvânt și în scris, teologia naturii umane fără păcat moștenite de Isus. În 1976, cu ocazia întrunirii istorice de la Palmdale, California (23–30 aprilie), Ford a scris despre relația dintre întruparea lui Hristos și neprihănirea prin credință. Există o legătură strânsă între felul naturii umane moștenite de Isus și înțelegerea neprihănirii prin credință, subiect în care Ford s-a specializat și l-a făcut central în Evanghelie. Relația dintre îndreptățire și sfințire, dintre caracter și judecata de cercetare

depinde în mare măsură de răspunsul la întrebarea: „În ce măsură ne-a fost Isus înlocuitor (garant) și/sau exemplu?” Doamna Gillian Ford, soția lui Desmond, a scris de asemenea o lucrare pe subiectul naturii umane a lui Isus.⁵

Ford și-a luat primul doctorat la Universitatea de Stat din Michigan, unde s-a specializat în scrierile lui Pavel, iar al doilea doctorat l-a luat de la Universitatea din Manchester, unde l-a avut îndrumător pe renumitul teolog protestant F.F. Bruce, de asemenea un specialist în scrierile lui Pavel. Ford s-a familiarizat cu bibliografia și teologia evanghelică, dar și cu personalități ale lumii protestante, cum a fost reverendul anglican Geoffrey Paxton (†2016), din Australia, autorul unei cărți despre teologia adventistă a mântuirii.⁶ Din nefericire, aceste relații au înclinat cu timpul balanța spre o viziune evanghelică a mântuirii, în care sufletul mântuit este doar un păcătos iertat, și iertat pentru totdeauna. În această viziune, nici alergarea după desăvârșire, nici judecata de cercetare nu mai au rost, ba încă devin erezii periculoase. Ford a activat și în America, fiind profesor la colegiul adventist PUC până în 1980, când administrația bisericii a trebuit să-i retragă acreditarea.⁷ Trecură dincolo de hotarele unde mai putea fi apărut de colegi.

Ca popularitate în biserică, probabil cel mai influent promotor al îndreptării prin credință și al noii hristologii a fost Morris Venden (†2013),⁸ din California, un mare om al Evangheliei, ale cărui predici și cărți au ajuns chiar și în România comunistă.

Norman Gulley, care și-a făcut doctoratul în teologie sistematică la Universitatea din Edinburgh (Scoția) și a predat la Southern University, a militat de asemenea pentru natura nepăcătoasă a lui Isus. El a scris o carte pe acest subiect în 1982, articole și, în final, o uriașă lucrare de teologie sistematică adventistă, în patru volume (2003–2017).⁹

Un important teolog contemporan care a scris despre natura umană nepăcătoasă moștenită de Isus este Roy Adams. A servit biserica în multe feluri, în colportaj, la amvon, la catedră. Cunoscut ca teolog de orientare conservativ-progresistă, Adams și-a luat doctoratul la Universitatea Andrews în 1981 și este un apreciat autor de popularizare a teologiei adventiste și lider de opinie. Cartea lui Adams despre natura umană a lui Isus a fost tradusă și în limba română și merită citită.¹⁰

**ÎN CONTEXTEL
PUBLICAȚIILOR
DESPRE NATURA
UMANĂ NEPĂ-
CĂTOASĂ A LUI
ISUS, MERITĂ
SĂ MENȚIONĂM
CONTRIBUȚIA A
CEL PUȚIN TREI
PROFESORI DE
TEOLOGIE SISTE-
MATICĂ ROMÂNI:
ADALBERT ORBAN,
ARON MOLDO-
VAN ȘI ZOLTÁN
SZALLÓS-FARKAS.**

Alți teologi contemporani care au publicat despre natura umană nepăcătoasă a lui Isus au fost: australianul William G. Johnsson (1993), cu studii doctorale la Universitatea Vanderbilt, cunoscut în special ca editor al *Adventist Review*, dar și ca profesor, autor, apologet adventist etc.¹¹ și profesorul Woodrow Whidden II, de la Universitatea Andrews, care în 1997 a publicat un studiu foarte important asupra poziției E.G. White cu privire la acest subiect.¹²

Merită să menționăm aici contribuția a cel puțin trei profesori de teologie sistematică români: Adalbert Orban, Aron Moldovan și Zoltán Szallós-Farkas.¹³

Încheiere

Întrucât teologia adventistă de după 1957 a avansat argumente serioase și noi interpretări ale surselor biblice și ale Spiritului Profetic despre natura umană a lui Isus, este necesar ca în următorul număr al revistei să analizăm aceste argumente. Reamintim cititorilor că subiectul este strict teologic și că biserica nu a avut niciodată o poziție oficială în această privință ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

¹ Reamintim că arhiva *Ministry*, ca și arhivele tuturor revistelor noastre de limbă engleză, se află online: www.ministrymagazine.org/archive.

² Cf. Edwin Zackrisson, *The First Temptation – Seventh-day Adventists and Original Sin*, iUniverse, Bloomington, IN, ©Thinkstock, 2015.

³ E. Heppenstall, *The Man Who is God*, www.sdanet.org/atissue/books/mangod/manch6.htm.

⁴ Frecventarea școlilor teologice neadventiste este demonizată de anumiți activiști ai grupurilor de așa-numiți „adventiști istorici”, care blamează în general educația superioară. Ellen White însă aprecia faptul că tinerii valdenzi erau trimiși de ai lor la școli catolice și a admis ca tinerii noștri care au destulă stabilitate spirituală și teologică să poată fi trimiși la colegii sau universități neadventiste (*Solii alese*, vol. III 233). Ea îi îndeamnă pe tineri să devină „uriași intelectual” (MP 194.2; TM 194; RH April 6, 1886). Și, nu în ultimul rând, Isus a vorbit cu drag despre adevărații cărturari și înțelepți (Mt 13:52; 23:34).

⁵ G. Ford, *The Soteriological Implications of the Human Nature of Christ*, thought paper, 1975, Heritage Room, Andrews University (mimeographed).

⁶ G. Paxton, *The Shaking of Adventism*, Grand Rapids, Mich., 1977. La origine, cartea este teza sa doctorală, pentru care a întreprins cercetări serioase. Paxton și-a pierdut catedra din cauza prieteniei cu adventiștii și pentru refuzul lui de a renunța la interesul pentru „secta” adventistă. Cf. En. Wikipedia, „Geoffrey Paxton”.

⁷ Vezi https://en.wikipedia.org/wiki/Desmond_Ford; Milton Hook, *Desmond Ford: Reformist Theologian, Gospel Revivalist*, Adventist Today, 2008.

⁸ Vezi En. Wikipedia, „Morris Venden”.

⁹ www.accordancebible.com/store/details/?pid=Gulley-Theology

¹⁰ Roy Adams, *Natura Domnului Hristos, Viață și Sănătate*, București, 2012. www.viatasisanatate.ro/natura-domnului-hristos

¹¹ William G. Johnsson, in *Adventist Review*, July 8 and 22, 1993; Aug. 12, 19 and 26, 1993.

¹² Woodrow Whidden II, *Ellen White on the Humanity of Christ*, – a Chronological Study, Review and Herald, Hagerstown MD, 1997. <http://sdanet.org/atissue/books/wwhc/hoc-toc.htm>

¹³ Z. Szallós-Farkas, *Dumnezeu, Scriptura și Biserica – tratat de teologie, hristologie și spiritualitate*, Editura Universitară, București, 2013: 277-286, 288-295. Z. Szallós-Farkas, „Aspectul controversat al hristologiei lui Ellen G. White”, *TheoRhēma*, 12/1, Institutul Teologic Adventist, Cernica, 2017:69-89.

LA ODIHNĂ

Constantin Bratosin

S-a născut la Bălteni, în județul Buzău, pe 28 iunie 1929, și s-a stins pe 17 februarie 2019, la Călărași.

După o copilărie marcată de perioada interbelică, îmbrățișează din tinerețe speranța adventă, fiind botezat în apele Buzăului, la Nehoiu. Perioada de trei ani a stagiului militar a fost un timp de încercare a credinței pe care a trăit-o cu bucurie și despre care povestea adesea, amintindu-și de toți camarazii frați de credință de atunci.

În 1956, se căsătorește cu Lidia Ștefan, o căsnicie care a durat 63 de ani. Împreună au avut doi copii, un băiat și o fată, iar mai târziu câte un nepot din partea fiecăruia.

Își desfășoară activitatea ca fotograf până la pensionare, moment în care era responsabilul singurului atelier foto

din Călărași. În perioada dictaturii comuniste, își exprimă și trăiește convingerile religioase cu aceeași consecvență ca în timpul armatei. Trădările din partea apropiaților și perchezițiile Securității îi întăresc și mai mult încrederea și mărturisirea credinței în revenirea iminentă a Domnului și Mântuitorului său, Isus Hristos. Cântarea lui preferată era „Pe veci cu Dumnezeu”.

În Biserica Adventistă din Călărași, a fost membru activ și, timp de mulți ani, a primit responsabilitatea de diriginte al Școlii de Sabat. Ca membru în comitetul comunității, a participat din plin la viața bisericii, cu o râvnă care nu a slăbit deloc cu trecerea timpului.

A adormit cu speranța învierii, pe care și-a hrănit-o toată viața, în fiecare dimineață și seară, din Biblia pe care o citea necurmat și care l-a asigurat și ne asigură că este „ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul”.

A consemnat Ștefan Bratosin, fiu.

DIN CUVÂNTUL DOMNULUI

1. CINE ȘTIE RĂSPUNDE

Dragi copii, mai jos este un enunț format din două versete biblice. Încercați să alegeți cuvintele fiecărui verset și puneți-le în ordine ca să formați cele două versete biblice din cartea Psalmii 119.

„Totdeauna Deschid gura și oftez, căci mi se topește sufletul de dor după poruncile Tale. sunt lacom după legile Tale.”

2. CINE A SPUS?

A. „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i oprți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei.”

1. Isus
2. Moise
3. Avraam

B. „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă.”

1. Samuel
2. Eli
3. Iosua

C. „Eli, Eli, lama sabactani?“, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

1. Tălharul de pe cruce
2. Isus
3. Pilat

D. „Nu te teme, căci mai ai un fiu!”

1. Iacov
2. Dumnezeu
3. Moașa

E. „Duceți-vă și întoarceți-vă fiecare la casa mamei ei! Domnul să Se îndure de voi cum v-ați îndurat și voi de cei ce au murit și de mine!”

1. Rut
2. Orpa
3. Naomi

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspunsuri: 1: Ps. 119:131 și Ps. 119:20; 2: A: 1; B: 1; C: 2; D: 3; E: 3.

ZIUA CELOR MICI

22
MAI
2019

evs
editura viață și sănătate

